C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 27-Démoni z hor.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 27-Démoni
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN
MARK
STONE

DÉMONI
Z HOR
1
Mark na chvíli zaváhal, než stiskl tlačítko zvonku. Byl to třicetiletý urostlý muž s pevnými svaly. Jeho výrazný obličej byl lemován kaštanovými vlasy.
Přestože měl právě dovolenou, pozval ho generál Khov k sobě domů na večeři. Generál vedl pevnou rukou Službu pro dohled nad primitivními planetami a bylo to poprvé, kdy Mark pronikl do soukromí svého nadřízeného. Popadla ho hrůza, když zjistil, že zapomněl koupit květiny pro jeho paní.
Dveře otevřela Peggy, prostá stará dáma, příbuzná paní Khovové, která byla zároveň sekretářkou generála. I přes svůj dost kritický postoj si s Markem velmi dobře rozuměla.
"Dobrý večer, Peggy. Nevěděl jsem, že budu mít tu čest večeřet s vámi. Každopádně bych byl radši, kdyby se to odehrávalo mezi čtyřma očima," neodpustil si Mark, aby ji nepopíchl.
"Ale kapitáne, jen si mě pořád nedobírejte," opáčila. "Nebo vaši nabídku přijmu. Víte, jak se budu bavit, až mi budete muset nabídnout rámě? Pojďte dál, už jste netrpělivě očekáván." A vedla ho do elegantně zařízeného salonu.
Generál Khov byl dvoumetrový kolos s úplně holou lebkou, který po svých mongolských předcích zdědil

černé šikmé oči. Marka překvapilo, když po jeho boku uviděl štíhlou blondýnku s tělem bohyně. Několik jemných vrásek kolem krásných modrých očí prozrazovalo možnou příbuznost s obyvateli padesáté planety, ale ona sama vypadala velice svůdně.
"Představuji vám svou ženu Tanju, kapitáne."
Blondýnka mu podala ruku a řekla: "Jsem velmi ráda, že vás konečně poznávám. Ještě jsem neměla příležitost poděkovat vám, že jste mému muži zachránil život. Pokaždé, když jsem navrhovala, abychom vás pozvali na večeři, manžel byl proti."
Mírně jedovatým tónem dodala: "Myslím si, že mi něco tají. Ale teď tu konečně jste a já vás nepustím, dokud mi celou tu historii nevypovíte do detailů."
Generál zrudl a v jeho pohledu byla panická hrůza, neboť sám málokdy zůstal chladný k šarmu místních krásek. Příchod dalšího hosta konverzaci přerušil. Mark se zamračil, když v příchozím poznal admirála Neumana, velitele Vesmírné policie. Pokaždé, když pracoval v nějaké misi pro admirála, zapletl se do nebezpečných dobrodružství. Znamená to, že ani tenhle večer nebude tak bezvýznamný, jak se Mark domníval.
Paní Khovova přinesla aperitiv.
"Admirále," řekla, "já vím, co máte rád: hodně kořeněný rajčatový džus, stejně jako generál. A pro vás, kapitáne, jsem připravila skotskou. Peggy mi poradila vaši oblíbenou značku."
Mark jí chtěl poděkovat, ale ona se jen usmála a dodala: "Doufám, že vám alkohol rozváže jazyk!"
Mark pomalu upíjel ze skleničky a měl co dělat, aby se nahlas nesmál, když viděl generála, jak si pochutnává na rajčatovém džusu. Nevěděl, že Khov má v pracovně schovanou láhev bourbonu.
Dopili aperitiv a paní domu pozvala hosty ke stolu. Z polotovarů dodaných z obchodu připravili roboti chutné jídlo.
Khov a Neuman se bavili o zdánlivě bezvýznamných věcech. Marka posadili napravo od generálovy ženy, aby ji bavil svými zážitky z misí.
"Drahá Tanjo," varoval ji Khov, "nesmíš věřit všemu, co ti kapitán Stone řekne, je to největší sukničkář v naší Službě. Je to s ním tak vážné, že jeho android musí vypínat nahrávání, sotva se k Markovi přiblíží nějaká žena. Všichni už z něj začínáme mít komplexy."
Generálova žena na něj káravě pohlédla. "Jsem přesvědčená," řekla suše, "že tenhle člověk toho nemusí skrývat ani zpoloviny tolik co ty. Kapitáne, vyprávějte nám prosím o akcích mého manžela na cizích planetách."
Mark odpověděl, ač nerad: "Generál byl vězněn jedním primitivním kmenem, který ho držel jako otroka. Nejenže neskutečně trpěl, ale navíc musel na ramenou nosit nemocné dítě."
"Tuhle epizodu znám," přerušila ho žena, "pokračujte prosím!"
Mark rozpačitě pohlédl na Khova, který s předstíraným zájmem studoval detaily stropních maleb. Atmosféra začínala houstnout. Mark se otočil ke generálové ženě a vážným hlasem pokračoval: "Máte pravdu. Generál a já jsme tenkrát udělali chybu. Slíbil jsem, že na tento incident zapomenu, ale na vaše naléhání svůj slib poruším."
"Je v tom nějaká žena, já si to hned myslela!" zvolala Tanja.
Mark zavrtěl hlavou: "Je to ještě horší."
"Co tím chcete říct?"
"Generál porušil jedno ze základních pravidel bezpečnosti ve Službě. Kdyby se to stalo kterémukoliv řadovému zaměstnanci, generál by ho bez milosti vyhodil. A oprávněně."
"Vysvětlete mi to, prosím," naléhala Tanja.
S odevzdaným výrazem se Mark opět ujal slova: "Přijeli jsme tam, abychom generála našli. Byl velmi poznamenán tím, co po něm vyžadovali. Uložili jsme ho do postele, aby si trochu odpočinul. Středověká pevnost, kde jsme našli útočiště, byla napadena hordou divokých domorodců, právě těch, kteří zajali generála. Abych mohl dále hrát svou roli neohroženého rytíře, musel jsem do boje. Útok jsme odrazili, ale bohužel ne nadlouho. Myslel jsem si, že si trochu oddychnu, ale pak jsem na protějších hradbách uviděl rytíře, jak se zuby nehty brání přesile. Byl to generál a měl u sebe zbraň. Když přijel Ray, můj android, byl už obklíčen ze všech stran a zdálo se, že nevydrží. Takhle riskovat svůj život jen kvůli odplatě byla velká chyba!"

"A to je všechno?" zeptala se Tanja zklamaně.
"Pokud by se po Službě rozkřiklo, že generál nerespektuje své příkazy, co se týče bezpečnosti, hodně agentů by jednalo stejným způsobem, a to by byla katastrofa! Každý rok bychom přišli o mnoho lidí a já bych byl první, kdo by se za to cítil zodpovědný. Počítám s vaší diskrétností, že na to, co jste teď slyšeli, okamžitě zapomenete."
Po Tanjině tváři se rozlil úsměv. Pomalu položila ruku Markovi na předloktí: "Máte mé slovo, kapitáne Stone," řekla vážně. "Ani nevíte, jakou jste mi udělal radost. Díky..."
Večeře proběhla už v klidné atmosféře. Peggy se usadila naproti Markovi, a i když se konverzace neúčastnila, její oči prozrazovaly, jak je Markovi vděčná za to, že je se vším obeznámil.
Khov skoro nic nejedl a snažil se narovnat poničenou vidličku, kterou předtím nervózně zkroutil do prapodivného tvaru.
Po večeři se generálova žena zvedla. "Můžete se odebrat do salonu, pánové. Vím, že si potřebujete probrat hodně věcí."
Markovi se sevřel žaludek. Teď se dozví cenu, kterou musí zaplatit za to, že byl pozván na tento večer. Možná že bude povýšen, napadlo ho, neboť Khov si zapálil cigaretu. Kouřil vždy jen výjimečně, v případech, kdy byl velmi rozčilený.
"Nalijte si whisky," zabručel generál tónem, který nepřipouštěl odmluvy. "A mně nalijte také."
Mark okamžitě splnil jeho příkaz. Khov vyprázdnil jedním douškem půlku skleničky. "Děkuju vám, že jste tak brilantně vyklouzl ze spárů mé ženy. Ale teď už musíme prodiskutovat důvod, pro který jsme tady."
Admirál byl vysoký muž s přísným výrazem v tváři a prošedivělými skráněmi. "Znáte narium?" zeptal se Marka přímo.
"Znám. Je to velmi vzácný transuranový kov. Za jistých podmínek není radioaktivní, ale vyzařuje elektromagnetické vlny. Je nezbytný při výrobě všech vesmírných vysílačů. Loni jsme s generálem málem ztroskotali, když jsme se snažili objevit nelegální těžbu tohoto kovu na jedné z primitivních planet, kterou prováděla Galaktická společnost důlní těžby, GSDT."
"Vzpomínám si," řekl Neuman. "Posléze vypukl skandál a bylo propuštěno několika osob, mimo jiné i vrchní ředitel. Cena naria se stabilizovala a novým ředitelem byl zvolen Richard Trenton."
Khov přerušil admirála: "Už je to šest měsíců, co výzkumná loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu, která má tvar země. Kapitán Paul Wesson, který expedici řídil, nenahlásil žádnou stopu inteligentního života, ale zajímavé ukazatele, co se týče kovů. Koncese těžby byla udělena GSDT, jejíž nový ředitel je příbuzný prezidenta. Brzy zjistili, že se na této planetě, nazvané Terrania XXII, nachází důležitý zdroj naria, a začali ho okamžitě těžit, aby Společnost měla co nejvyšší zisk. Až sem je všechno v naprostém pořádku, ve shodě se zákonem o nevměšování."
Jako v tenisovém zápase se slova opět ujal Neuman: "Bohužel, v symfonii se objevilo několik falešných tónů. Podle odezvy, která se k nám nepřímo dostala, je možné, že Terrania XXII není tak pustá, jak se zdálo po prvních průzkumech. Zkoušel jsem proniknout do záznamů Průzkumné galaktické služby, ale neúspěšně. Kapitán Wesson podal demisi asi měsíc po návratu z Terranie XXII."
"Nemůže to být jen shoda náhod?" zeptal se Mark.
"To by byla dost zvláštní shoda, nemyslíte? Navíc počítač této služby nenašel žádný záznam z mise. Jako by se všechny propadly do země."
"Pokud máte pochybnosti, pak přece stačí poslat agenta přímo na Terranii XXII, aby to tam prozkoumal!"
Neuman zavrtěl hlavou. "Věřte mi, že i tuto možnost jsem zkoušel. Nesmíte zapomenout na současnou politickou situaci. Budou volby a prezident usiluje o nový mandát. Organizátorem jeho volební kampaně je právě Richard Trenton. Když jsem chtěl na Terranii XXII vyslat agenta, prezident mě suše požádal, abych nic nepodnikal. Být proti Trentonovi, to je jako postavit se proti prezidentovi. Všichni by to chápali jako podporu jeho protivníka. Jenže jeho protivník je demagog, který povede Pozemní unii po nebezpečných cestách na šílené výpravy na úkor obyvatel primitivních planet."
"Teď už to chápete?" zeptal se Khov. "Když napadneme Trentona, bude to vypadat, že sympatizujeme s jeho protikandidátem, který by nejspíš brzy po zvolení zrušil zákon o nevměšování. A když naopak

budeme podporovat znovuzvolení prezidenta, GSDT může do té doby zlikvidovat několik domorodých obyvatel, nebo dokonce úplně zničit tamější civilizaci."
Mark dopil bourbon a zeptal se: "Situace je složitá, to vím, ale nechápu, co očekáváte ode mě?"
Khov prudkým pohybem uhasil cigaretu. "Policie, ale i naše Služba jsou bezmocné. Máme v nich několik lidí, kteří sympatizují s Trentonem. Pokud něco podnikneme, bude o tom okamžitě informován prezident a ten nám přikáže agenta stáhnout. A tak jsme si mysleli..." Nedořekl a podíval se na svou prázdnou skleničku.
Neuman se ujal slova: "Domnívali jsme se, že nějaký úplně nezávislý člověk by se mohl bez příkazů shora vydat na Terranii XXII, aby vypracoval podrobnou analýzu situace."
Mark prudce namítl: "Proč já? Vždyť nejsem ani tajný agent, ani specialista na primitivní civilizace!"
Khov vzal láhev skotské a dolil ostatním. "S admirálem jsme probrali situaci ze všech stran. Jedině vy nás můžete zachránit, Marku. Zaprvé jste jediný agent, který vlastní osobního androida, který nepatří ke Službě pro dohled nad primitivními planetami, takže můžete androida volně používat. Ten je vybaven univerzálním překladatelem pro případ, že byste se dostal do přímého kontaktu s humanoidy. A zadruhé jste mi dokázal, že díky svým telepatickým schopnostem snadno porozumíte různým podivným jazykům!"
"Jak se tam dostanu?" rezignoval Mark.
"To bude hned první problém," přiznal Khov. "Pokud budete s misí souhlasit, budete odkázán jen sám na sebe a od nás nemůžete očekávat žádnou pomoc."
Z kapsy vytáhl kus papíru: "Tohle je žádost o neplacenou dovolenou po dobu jednoho měsíce. Když ji podepíšete, nebudete patřit do Služby, a ta tudíž nebude odpovědná za vaše činy." Pak na stůl položil malý balíček. "Uvnitř najdete dvacet tisíc dolsů. Vím, že sotva stačí na pronájem vesmírné lodi, ale jsou to bohužel jediné zdroje, s nimiž můžeme já a Neuman disponovat. Upřímně řečeno, jsou to naše osobní úspory!"
Mark se podrbal za uchem. "Předpokládejme, že se tam dostanu, a hlavně že se dostanu zpátky z Terranie XXII. Co bych měl udělat pak?"
"Předložíte nám svou zprávu," řekl Neuman. "A pokud se ukáže, že GSDT vážně porušila zákon o nevměšování, budu o tom informovat prezidenta. Ten pak bude nucen uplatnit proti společnosti sankce, protože nerespektovala toto pravidlo."
Mark chvíli přemýšlel a nakonec se usmál. "Myslím, že si vezmu nějaký ten den dovolenou, když se mi nabízejí tak dobře placené prázdniny..."
Když hosté odešli, Khov zůstal stát u dveří se zachmuřenou tváří. Doufal, že Mark Stone na jejich návrh nepřistoupí, a vyčítal si, že ho posílá na tak náročnou akci.
Prudce se otočil, až málem porazil svou ženu, která k němu tiše přistoupila. Měla na sobě průhlednou noční košili, velmi krátkou a velmi tenkou. Podala generálovi sklenici.
"To je tvá oblíbená whisky."
"Asi bych se ti měl za něco omluvit."
Její oči se rozzářily, ale neodpověděla.
Khov se rozesmál a vzal ji kolem pasu. "Stone je opravdu výjimečný člověk!"

2

"Marku," vykřikla Elsa Swensonová, "jsem tak ráda, že jsi zavolal. Pojď dál a posaď se."
Elsa byla velmi krásná zelenooká brunetka, věk tak kolem třicítky. Kromě svých nesporných půvabů měla ještě jednu zvláštní vlastnost: byla nejbohatší ženou v celé Galaxii.
"Ty máš teď několik dní volno? Jestli ano, tak tě zvu na pár dní na svůj ostrov v Pacifiku."
Mark zavrtěl hlavou: "Vypadá to, že zas budu muset brzy odjet. Abych řekl pravdu, dneska jsem tady z trochu jiného důvodu. Máš ještě pořád tu kosmickou loď?"
Elsa se ironicky zasmála. "Samozřejmě! Dokonce úplně novou. Po našem setkání na Venusii mě napadlo, že je směšné vydat se napospas hned prvnímu tyranovi vesmíru jen proto, že moje loď není vybavena potřebnými zbraněmi. A tak jsem si minulý měsíc pořídila něco bytelnějšího. Je to hotový zázrak, uvidíš. Původně měla patřit SDPP, ale nemohli ji koupit z finančních důvodů. A protože jsem akcionářem společnosti, ředitel mi ji přenechal za zajímavou cenu. Konečně budu cestovat pohodlně,

toho spartánského života mám až po krk. Vzpomněla jsem si na tebe, a tak jsem ji pojmenovala Neptun S."
"Mohla bys mi ji půjčit?"
"Samozřejmě. Upozorním velitele Yuka, aby loď připravil k odletu. Kam máš namířeno?"
"To ti nemůžu říct. Musím se tam vypravit sám a tajně. Tvůj velitel se mnou nepoletí, a asi by vůbec neměl vědět o tom, žes mi loď půjčila. Kontrolní věži řeknu, že se chystám na Venusii."
Elsa zvážněla: "To je to tak důležité?"
Mark se krátce zasmál: "Kdo to může vědět? Kdo dneska dokáže říct, co bude znamenat pro celý vesmír přežití nebo zánik několika humanoidních kmenů?"
"Asi jsem se špatně vyjádřila," řekla Elsa. "Chtěla jsem se tě jenom zeptat, jestli je pro tebe důležité to, že si půjčíš moji loď?"
"Bude mým trumfem ve hře, kde nemám v ruce žádné karty!"
"Tak v tom případě je tvoje! Musíš mi pak všechno vyprávět, až se vrátíš."
Mark vyskočil a políbil ji. "Jsi úžasná, Elso." Pak vyndal z kapsy malý kožený pytlík. "Nechci ti dávat žádné odškodné ani ti platit, protože vím, že by sis to nevzala. Ale pro případ, že by se mi něco stalo, nebo kdybych ti nemohl vrátit tvou loď, tak bych chtěl, aby sis nechala tenhle sáček."
Zatřásl pytlíkem a Else vypadl do dlaní zelený, hrubě opracovaný kámen.
"Ale vždyť to je smaragd!" zvolala překvapeně. "Netušila jsem, že může být tak veliký! Ne, to přece od tebe nemůžu přijmout!"
"Já tě o to prosím, Elso! Darovala mi ho jedna malá princezna, kterou jsem zachránil před smrtí upálením."
Po delším váhání Elsa souhlasila: "Schovám ho do trezoru, a hned jak mi vrátíš mou vesmírnou loď, dostaneš ho zpátky."
Podala mu ruku, jako by spolu uzavírali nějaký obchod. Mark si ji přitáhl blíž a jemně ji políbil.
"Zůstaneš dnes večer?" zašeptala a toužebně se na něj podívala.
"Nemůžu," odpověděl, "protože bych asi nedokázal zítra odjet."

3
Mark vešel do pilotní kabiny. Cítil se už mnohem klidnější. Dobu, kdy cestovali v subprostoru, využil ke spánku.
Ray se zatím ujal řízení lodi.
Ray se Markovi dost podobal, ale byl mohutnější a rysy jeho obličeje byly jakoby strnulé. Ray byl android, velmi dokonalý robot, jehož tělo mělo stejnou konstituci jako tělo lidské.
Mark se se spokojeným povzdechem posadil na místo druhého pilota.
"Spal jsi dobře?" zeptal se ho Ray.
"Ušlo to!" odpověděl Mark. "Slečna Swensonová má opravdu vytříbený vkus, co se týče pohodlí. Požádáme Khova, aby tak nechal zařídit interiéry lodí naší Služby."
"Zajímavý návrh," poznamenal Ray, "ale pochybuji, že na to přistoupí. Zatím si můžeš dát skleničku. V salonu je slušně vybavený bar. Samé dobré značky."
Když Mark přišel zpátky, Ray spustil: "Víš, že jsem vždycky rád, když můžu být s tebou na nějaké misi, ale tentokrát se opravdu cítím nesvůj. Nemám žádný záznam o tom, co jedeme objevit!"
Mark nebyl Rayovou reakcí udivený, i když robot by vlastně neměl projevovat city jako lidé. Kybernetici zdůrazňují, že tyto stroje nedokážou reagovat mimo rámec programu, který jim byl zaveden. Ale mezi Markem a Rayem se během výprav vytvořila zvláštní vazba, jakási zvláštní symbióza mezi člověkem a androidem. Kolikrát už Mark riskoval život, jen aby svého poškozeného androida zachránil před zkázou. A naopak vždy, když Ray zpozoroval, že jeho příteli hrozí nebezpečí, začalo jeho elektronickými obvody probíhat zvláštní vlnění, které zablokovalo jeho naprogramování a uvolnilo Rayovy neobvyklé schopnosti.
"Kurz je v pořádku?" zeptal se automaticky Mark, neboť odpověď už znal dopředu. Android se nikdy nezmýlil.
"Přesně podle tvých pokynů. Nesmíme se opozdit při výjezdu ze subprostoru. Tenhle nový model je mnohem rychlejší než náš starý Neptun. Máš sotva čas dopít sklenku a připnout si magnetické pásy."

Obvyklá nevolnost při průletu Marka brzy přešla.
"Je to fajn, když jsi bohatý," řekl ironicky. "Můžeš si pořídit všechny poslední vymoženosti techniky." Pak se zatvářil vážněji: "Přepni loď na automatickou obranu. Nesmí nás zpozorovat pozemní radary. Co říkají analyzátory?"
"Terrania XXII má podobný tvar jako země a je třetí v systému, který obsahuje celkem šest planet. Dvě třetiny povrchu zaujímají oceány a póly jsou pokryty ledem. Byly na ní zjištěny dvě pevniny. Jedna se táhne od severního pólu k jižnímu, druhá vede od východu na západ. Na té druhé je uprostřed vysoký pás pohoří. Vypadá to, jako by celé území bylo porostlé hustým lesem, kromě severní a jižní části, kde se daří pouze trávě."
Mark ukázal najedno místo na mapě. "Ložisko naria se rozkládá po celé šířce pohoří směrem k západnímu svahu. S těžbou už zřejmě začali dřív. Jsou vidět budovy, také energetická centrála a malá přistávací rampa."
"Bohužel jsme ještě příliš daleko na to, aby fungovaly detektory," dodal Ray. "Musíme se dostat níž, abychom mohli zaměřit celý povrch Terranie XXII."
"To by bylo příliš nebezpečné. Přesný radar by nás mohl snadno zachytit. Přesuneme se na geostacionární dráhu na opačné straně těžební oblasti. Tam budeme před radarem bezpečně schováni. Při přistávání použijeme přistávací modul."
"To ale bude trvat dost dlouho a budeme muset letět nízko nad stromy."
"Máme dost času. Jsi připravený k manévru?"
Neptun S se rychle ocitl na určené trase.
"Musíme se připravit," povzdechl si Mark. V podpalubí se oba dva svlékli. "Ještě že je Elsa tak předvídavá. Je tu téměř stejné vybavení jako na naší lodi, včetně pásu automatické ochrany!"
Byl to skutečný zázrak pozemské technologie, kdy se kolem celého těla vytvoří ochranné pole. Aby ho někdo prorazil, musel by vyvinout energii větší než malý atomový generátor, ukrytý ve sponě pásku. Pás dokonale chránil před klasickými projektily i před laserovými paprsky. Avšak agenti SDPP zapojují pole na menší intenzitu, aby nebyli nápadní. Navíc při plné intenzitě bývají nárazy velmi bolestivé. Mark už ani nepočítal všechny ty modřiny a podlitiny, které si z každé akce přivezl.
"Teď musím improvizovat," postěžoval si Ray. "V paměti už nemám žádné pravěké modely, v poslední době ses specializoval spíš na středověké civilizace. Zůstaly mi tu jen odkazy na domorodce z planety Korz. Každopádně to musí stačit."
Vytáhl jakýsi roztok v aerosolu a postříkal Markovo nahé tělo. Kolem se začal linout nesnesitelný zápach.
"Proč to tak smrdí?"
"Pokud narazíme na nějaké primitivní kmeny, spíš nás přijmou. Jsou velmi citliví na různé pachy, například tvoje toaletní voda by je mohla vydráždit. Navíc jsem tam přidal něco na odpuzení nepříjemného hmyzu, kterého je v těch lesích určitě plno."
Mark strpěl tu odpornou sprchu. Pak mu Ray navlékl suknici z umělé kůže a hrubé sandály.
"Jako zbraně budeme mít jen dýku, která vypadá, jako by byla vyrobená z pazourku, a kamennou sekyru. Taky budeme potřebovat dvě kopí se špičkou z pazourku. Násada z umělého dřeva je velmi odolná a dá se s ní i šermovat. To se ti může hodit."
"S tebou opravdu nic neriskuju," zasmál se Mark, teď už domorodý obyvatel Terranie XXII.
Věděl, že Ray pravým ukazováčkem může vystřelit laserový paprsek a jeho levé předloktí skrývá dezintegrátor.
"Okamžik," řekl Mark, "na něco jsem zapomněl."
Z kapsy kombinézy vyndal malý růžový krystal velikosti palce. "Suvenýr od Tora. Tvrdil, že se mi bude zcela jistě hodit. Kdoví, jestli ho nebudu právě teď někdy potřebovat?"
Přípravy skončily a oba nasedli do modulu s antigravitačním motorem. Mark byl už zvědavý na to, jak budou primitivní domorodci reagovat na posádku pro ně nepochopitelného stroje.
"Připraven na přistání," hlásil Ray. Sotva to dořekl, otevřela se vyrovnávací přechodová komora a modul byl pohlcen vnějším prostředím.
"Pozor, přechod do atmosféry bude prudký. Bude probíhat po vertikále, abychom zůstali skryti před

radary."
Mark ucítil, jak mu žaludek poskočil o dobrých dvacet čísel a oči jako by mu zakryla červená látka. Když zas začínal normálně vidět, modul prolétl vysokou rychlostí těsně nad stromy, až měl strach, že se dotknou jejich špiček.
"Kde začneme?"
"Udělej několik velkých okruhů podél východního okraje. Tak budeme míň nápadní pro náhodného pozorovatele."
Už letěli dobrou hodinu nad stále stejným rostlinným porostem.
"Jako by tu žádní domorodci nebyli, v téhle pustině snad nenajdeme človíčka," poznamenal Mark.
"Buď trpělivý, viděli jsme teprve sotva setinu téhle planety."
Několik hodin uběhlo, aniž se něco změnilo.
"Blížíme se k oceánu," upozornil Ray.
"Leť podél pobřeží!"
Mark na okamžik zavřel oči, unavené od stále stejného pohledu na vrcholky stromů, ale Rayova poslední slova ho rychle probrala:
"Napravo jsem myslím na lesní pasece zahlédl několik chatrčí!"
"Leť tam znovu, ale pomaleji."
Modul se otočil širokým obloukem. V té chvíli paprsky vycházejícího slunce ozářily ubohé seskupení větví. U pohasínajícího ohně seděla v podřepu podivná silueta, která vypadala jako velká opice.
"Myslím, že jsme vyhráli," zajásal Mark. "Teď leť směrem k dolům."
Cestou viděli ještě nejméně čtyři další vesnice, byly od sebe vzdálené přibližně třicet kilometrů.
"Kterou vesnicí začneme?" zeptal se Ray.
"Tou, která je nejblíž k dolu. Tam nejspíš taky objevíme nejvíc důkazů porušování zákona o nevměšování. Přistaň někde poblíž, abychom měli čas porozhlédnout se po lese."
"Jediné místo, kde můžeme přistát, je asi patnáct kilometrů od vesnice. Čeká nás ještě pěkný kus cesty!"
Modul přistál na miniaturní pasece, což byla jediná skulinka mezi stromy. Než vystoupili, Ray poznamenal:
"Vím, že nemusíme respektovat oficiální nařízení, ale raději počkej na poslední analýzy vzduchu. Jak budeme komunikovat?"
"Nebudeme používat rádia, ale jenom tvůj psychický vysílač. Není vyloučeno, že tu existuje nějaký stálý odposlech."
Ray byl jedním z mála androidů, kteří byli tímto vysílačem vybaveni. A málokdo z pozemšťanů byl schopen přijímat ten to druh vln. Mark byl výjimkou, a tak se mohli s Rayem psychicky dorozumívat na velmi dlouhé vzdálenosti.
Dveře modulu se otevřely a Mark vyskočil na zem. Vždycky rád vdechoval svěží vzduch lesa, ale dnes jeho tělo vydávalo zápach, který přehlušil všechno ostatní.
"Je nebezpečné poslat modul zpět, i když má automatické řízení, protože ho mezi větvemi nemůžu dost dobře ovládat," upozornil ho Ray.
Mark ukázal na křoví podobné hustému ostružiní. "Schovej ho tamhle dovnitř toho křoví. Snad na něj nikdo nenarazí."
Ray udělal to, co mu Mark řekl, a pak určil směr. "Tamhle je ta vesnice. Nařiď si své ochranné pole na správný stupeň."

4

Už přes dvě hodiny se Mark probíjel neprostupným lesem. Cesta byla tak obtížná, že byli nuceni se několikrát odchýlit od původní trasy. Občas vyrušili nějaké velké ptáky, kteří vzlétali do vzduchu s pronikavým křikem.
"Nejsou nebezpeční," řekl Ray. "Trochu se podobají husám."
"Uvidíme, dnes večer je ochutnáme," usmál se Mark. "Teď se nezdržuj, musíme jít dál."
O chvíli později se Ray, který šel vpředu, zastavil. "Pozor, asi dvacet metrů před námi jsem zpozoroval nějakou bytost."

Mark ho dohonil dlouhými kroky. Skrz houští mu Ray ukázal humanoida, který byl schovaný za pařezem. Číhal na nějaké zvíře podobné antilopě s roztřepenými rohy, které se páslo asi deset metrů před ním.
"Podívej," zašeptal Ray, "není jediný, kdo je tady na lovu."
Na nízké větvi číhala na svou kořist kočkovitá šelma. Její srst, zvláštně zelenavě zbarvená, ji dokonale maskovala mezi listy stromu.
Všichni vypadali, jako by byli úplně nehybní. Najednou se humanoid vztyčil, udělal dva rychlé kroky a hodil po antilopě kopí. Ta prchala pryč, kopí ji jen trochu poranilo na hřbetě. V té chvíli šelma nečekaně zaútočila na domorodce. Humanoid uskočil stranou, čímž se sice vyhnul střetu se zelenou příšerou, ale dostal se do cesty další antilopě. Ta ho srazila na zem, kde zůstal nehybně ležet.
"Rayi," vyslal telepaticky Mark.
Android okamžitě zareagoval a laserový paprsek zasáhl antilopu mezi oči. Ray k ní přiskočil a jediným máchnutím sekyry jí rozpůlil lebku.
Mark se zatím rozběhl k domorodci. V té chvíli šelma znovu zaútočila na svou bezvládnou kořist. Mark po ní hodil kopí a zasáhl zvíře do boku. To zavrčelo a chtělo se na něj vrhnout. Ale vtom už mu Ray přispěchal na pomoc a zvíře zneškodnil.
Mark si klekl k domorodci, který se skácel obličejem k zemi, a otočil ho. K jeho velkému údivu šlo o velmi mladou ženu, což poznal podle pevného poprsí. Otevřela oči a zděsila se. Pokoušela se mu vyškubnout a utéct, ale Mark ji držel velmi pevně za ruku. Když pochopila, že jen tak neuteče, dřepla si a začala se celá třást. Mark ji s úsměvem ukázal tělo šelmy.
Celá překvapená začala vydávat nesrozumitelné zvuky.
Musíš ji nechat dlouho mluvit, aby můj univerzální překladatel nahrál dostatečné množství vět. Zkus jí ukázat nějaké konkrétní předměty, radil mu telepaticky Ray.
Mark ukázal na zvíře, pak na větev, kde bylo schované. Prsty naznačil skok a jeho zasažení.
Zdálo se, že dívka porozuměla, protože se rozpovídala. Radostně vykřikla, když uviděla Raye, jak nese na ramenou antilopu. Pak se znovu podívala na šelmu a několikrát opakovala stejnou větu. Dychtivě si začala prohlížet hrot z pazourku, který si Mark zasunul do opasku.
Pozemšťan jí půjčil svou zbraň. Dívka ji vzala a sklonila se nad šelmou, kterou předtím obrátila na hřbet. Jedním tahem rozřízla břicho podél. Vydala táhlý zvuk, který vyjadřoval, že je velmi spokojená s kvalitou ostří čepele. Velmi přesnými naučenými pohyby stáhla zvíře z kůže. Chvílemi pohlédla na dva neznámé muže, jejichž mlčení jí nahánělo strach.
Marku, vysílal Ray, myslím, že jsem dešifroval několik slov. Zkusím ti je zafixovat do neuronů, to bude rychlejší.
Mark zavřel oči a snažil se na nic nemyslet.
Dívka skončila svou práci. Vstala a šla k velkému stromu, který vypadal jako kaštan. Nožem vyřízla několik kusů kůry a začala jimi silně třít zvířecí kůži. Mark s pobavením sledoval pohyby jejího zadečku, který měla jen spoře zakrytý. Využil chvíle, kdy přestala, a klidným hlasem ji oslovil. Používal přitom posunky, aby mu lépe rozuměla: "Já... Mark... On... Ray... Ty... ?"
Mladá žena velmi rychle pochopila. "Já... M'Nin, dcera velkého M'Noua. Kde je tvoje vesnice?"
"Daleko..., velmi daleko," odpověděl Mark a ukazoval přitom rukou směrem k východu.
"Ty jsi lovec?"
"Mark... Ray... velcí lovci... Ty také daleko od tvé vesnice?"
M'Nin začala něco dlouze vysvětlovat, čemuž Mark už nerozuměl, a tak zavolal na pomoc Raye.
"Říká něco o lovcích lidí, o katastrofě, která postihla jejich kmen, ale detaily mi unikají. Pozor, teď se tě ptá, jestli s ní chceš jít do vesnice."
Mark přikývl a obrátil se na Raye: "Proto jsme sem přece přišli. Tahle místní kráska nám poslouží jako navštívenka."
M'Nin skončila s třením kůže, srolovala ji a podala Markovi.
"Nech si ji, já ti ji dávám," řekl.
Dívka prudce vyskočila: "Ty mně dáváš kůži šelmy," opakovala v rozpacích a pohladila kůži.
"Vezmi si ji," naléhal Mark.

"Ty... Já... Musíme říct náčelníkovi... Pojď... Vezmi bolpu."
"Zvláštní reakce," poznamenal Ray. "Bolpa znamená asi antilopa."
Hodil si zvíře na ramena a následovali dívku. Ta šla velmi rychlým krokem a Mark obdivoval pružnost, s jakou se prodírala houštím. Cítil, jak mu po zádech stéká pot.
Najednou se dívka zarazila: "Rah... nebezpečí," zašeptala a ukázala na průhledné vlákno, které viselo ze stromu.
Zdálo se, že jí společníci nerozuměli. Vzala velkou suchou větev a naznačila jim, aby šli kousek dál. Pak hodila větev směrem k vláknu a protrhla ho někde v polovině. V té chvíli spadla ze stromu ohromná síť, v jejímž středu byl asi metrový černý pavouk. S nevídanou rychlostí popadl jedovatými chapadly dřevěnou větev. Byl zklamaný, že mu kořist unikla, a pátral, jestli se mu někam neskryla. Ray okamžitě mrštil svým kopím a přibil zvíře k zemi. Pavouk se ještě chvíli zmítal, než zůstal nehybně ležet.
"Krásný exemplář pavouka, který ještě nebyl objeven," poznamenal Ray. "To by zajímalo entomology."
Vytáhl ze zvířete své kopí a kývl na M'Nin, že mohou pokračovat.
Kolem poledne došli k potoku. Dívka se sehnula a nabrala vodu do dlaní. Mark byl už dost vysílený dlouhou cestou, a tak ji následoval. M'Nin s úsměvem vzala jeho dýku, vyřízla antilopě obě oči a položila je do řečiště potoka.
"Pojď do vody," pobídla Marka a rozběhla se podél potoka. Bez sebemenšího studu shodila suknici a ponořila se do vody. Zamávala na Marka, aby ji následoval.
"Můžeš vypnout ochranné pole," řekl Ray, "nepozoruji žádné nebezpečí, ale každopádně budu dávat pozor."
Mark se s chutí ponořil do svěží vody. M'Nin na něj začala cákat, až se dostala těsně k němu. Mark ji chtěl obejmout, ale uhnula mu a vzápětí mu skočila na ramena, až si musel sednout. Vodu měl teď až po krk. M'Nin vzala do ruky plochý kámen a začala mu drhnout záda. Přestože se mu to líbilo, musel přerušit její hru, neboť jeho pokožka nebyla na takové zacházení zvyklá.
Dlouho se sušili na sluníčku. Kolem kroužilo několik komárů, ale Rayův přípravek zřejmě fungoval, protože Mark necítil žádné bodnutí. M'Nin se zvedla a šla k potoku pro antilopí oči, které tam předtím položila. S úsměvem ukázala prstem do vody. Pět nebo šest korýšů, kteří se podobali rakům, je už začalo požírat.
Mark chytil M'Nin za ruku: "Nech Raye, ať to udělá!"
Android opatrně ponořil obě ruce do vody a vyhodil raky na břeh. Utekl jen jediný, který byl hodně rychlý. Dívka utrhla pár rákosů, upletla z nich malou ošatku a vložila do ní úlovek.
Asi po hodině přišli konečně do vesnice, tedy na planinu, kde stála asi dvacítka chýší. Uvítal je velký křik. Venku se shromáždilo několik domorodců a všichni mávali svými kopími. M'Nin přistoupila k mohutnému chlapíkovi s prošedivělými vlasy. Začala mu něco hbitě vykládat a ukazovala mu kůži z šelmy.
Vysvětluje mu, že my jsme lovci a přátelé a že jsme jí zachránili život, upozornil Marka Ray.
Náčelník se na dceru prudce obořil. Ta provinile sklopila hlavu.
Teď jí nadává, že neposlechla. Měla prý jen dojít natrhat ovoce a ne začít lovit.
Většina vesničanů se skláněla nad mrtvou antilopou, a tak k nim Mark přistoupil: "Zdravím tě, náčelníku M'Nou. Přijmi tuto bolpu výměnou za svou pohostinnost."
Náčelník jim důstojně pokynul a ukázal na dva domorodce, aby zvíře odnesli. "Dnes večer budeme jíst společně. Moje dcera mluvila o daru. Je třeba si to rozmyslet! Buďte u nás vítáni a odpočiňte si v mé chýši."
Posadili se na zem se zkříženýma nohama. M'Nin roznesla dřevěné poháry s vodou, kterou nabírala z mísy, v níž byly namočené byliny. Voda měla slabou příchuť máty, docela příjemnou.
Otevřenou chýší viděl Mark domorodce, jak připravují maso a rozdělávají oheň.
Když dopili, náčelník zašeptal: "Váš příchod je dar z nebe. Už je to celá jedna luna, co se vrátili démoni z hor a odnesli si deset bojovníků."
Terrania XXII měla jeden malý měsíc, který kolem ní oběhl jednou za jedenadvacet dní.
Marka to zaujalo. "Odkud pocházejí ti démoni?"
M'Nou se zadíval do dálky. "Je to už několik lun, kdy se ozvalo zahřmění a pak se na úpatí hory objevilo

několik domů. Když jsme se tam chtěli přiblížit, byli jsme odmrštěni neviditelnou silou."
Ray, který Markovi všechno překládal, dodal: První příchozí si zřejmě vytvořili silové pole, aby se chránili.
Náčelník pokračoval a v jeho hlase byl strach: "Jednou se objevili démoni. Pohybovali se po dvojicích na létajících saních. Když ukázali prstem, válečník padl k zemi. Sebrali jeho tělo a vyrazili za novou kořistí. Byli ve třech skupinách. Když odjeli, zmizelo osm mužů a dvě ženy. Přišli dvakrát a od té doby nemá náš kmen dostatek lovců. Asi zemřeme hlady."
Několik výkřiků zvenčí přerušilo jeho řeč.
"Pojď, čeká nás hostina."
Všichni obyvatelé vesnice se shromáždili kolem ohně. Bylo to asi padesát lidí, hlavně ženy a děti. Ztráta dvaceti mladých lidí musela být pro tohle společenství opravdová tragédie.
M'Nou se posadil a Markovi nabídl místo po své pravici. M'Nin přistoupila k antilopě, která se pekla nad ohněm, a uřízla velký kus masa ze zadní kýty. Nejdřív nabídla svému otci a potom Markovi. Ostatní si ukrojili tak, jak seděli podle zavedeného pořádku.
Mark, který od rána nic nejedl, se s chutí pustil do své porce. Maso bylo trochu tvrdé, ale dalo se jíst. Jedli tak dlouho, dokud z pečeně nezbyla jen holá kostra.
M'Nou si otřel mastné ruce do vlasů, pak si spokojeně poklepal na břicho a promluvil k svým lidem: "Lovce, kterému patřila M'Nin, odnesli démoni. M'Nin je od té doby sama."
Rozložil před Markem kůži z šelmy a z davu se ozvaly výkřiky: "Mark přinesl oběť. M'Nin náleží Markovi!"
Dívka poklekla k nohám pozemšťana a čekala na jeho pokyn.
"Můžeš si ji vzít, patří ti! Rozhodni se rychle, kmen potřebuje nové bojovníky! M'Nin ti ukáže chýši. Jejich tu hodně prázdných."
Mark vzal dívku za ruku. Ta začala vydávat podivné výkřiky a snažila se s ním zápasit. Pochopil, že to je součást rituálu. Nějaký domorodec mezitím odnesl jeho kořist. Vtáhl tedy dívku do malé chýše, kde už bylo připravené lože ze samých čerstvě natrhaných listů. Mark si lehl a M'Nin se schoulila naproti němu. Nechtěl zklamat její očekávání a docela ochotně se oddal milostné hře. Sotva vnímal Rayův ironický pohled: Ráno jsme vyrazili na cestu a večer už jsi ženatý, ty opravdu trháš rekordy!

5
Mark se probudil těsně před rozedněním. Rozmrzele zabručel, měl pocit, že si jenom zdříml. M'Nin byla velmi učenlivá studentka a jejich hrátky se protáhly až do časných ranních hodin.
"Musíme jít k otci," řekla, když se probrala. "A musíme si něco ulovit, jinak budeme mít hlad."
S velkým přemáháním vstal a zvedl kopí, které předtím hodil do kouta na zem. Venku už čekalo asi dvacet lovců, byli mezi nimi starci a několik žen. Mark, aby nemusel čelit Rayovu ironickému pohledu, se raději postavil vedle náčelníka. Ten dřepěl na zemi a prstem v hlíně rýsoval dnešní trasu lovu. "Tady je potok. Zvířata sem chodí často pít. Mark a Ray půjdou oklikou a přiblíží se z druhé strany břehu. M'Nin je povede. My uzavřeme tuhle část. Rychle, musíme si pospíšit, než se rozední."
Mark následoval dívku, která utíkala vpředu. Ray mu rychle dal do úst posilující tabletu. Musíš nabrat sílu po tak únavné noci.
Už šli dobrou půlhodinu. V jednu chvíli M'Nin prudce zabočila stranou, aby se vyhnula průhlednému pavoučímu vláknu. Kousek dál se zastavila a zhluboka se nadechla. Prstem Markovi ukázala na chomáč trávy, který vypadal docela neškodně.
"Hnízdo abaků."
Pak se znovu rozběhla a Ray poznamenal: "Ukrývá se tam asi šest hadů, kteří vypadají jako kobry."
"Tenhle kout se příliš nepodobá pozemskému ráji," zasmál se Mark. "Sem bych určitě nepřišel dobrovolně umřít!"
Trojice konečně dorazila k potoku. Rychle ho přebrodili a schovali se za skupinku stromů. M'Nin je upozornila na pár bolp, které se tu klidně pásly.
"Lovci jsou na místě. Můžeme vyrazit."
V tu chvíli antilopy zvedly hlavu a zavětřily a vzápětí se daly do rychlého běhu. Mark je následoval. O

dvacet metrů dál vyběhli za nimi i ostatní lovci.
Rayi, teď je to na tobě!
Android nadběhl jedné z nich. Když se mu snažila uniknout, mrštil svým kopím takovou silou, že se hluboko zaseklo do boku zvířete. Antilopa se zastavila a klesla k zemi.
Marku, pozor!
Mark byl zaujat Rayovým počínáním do té míry, že si ani nevšiml, že na něj jedna bolpa zaútočila. V poslední chvíli si uvědomil, že se na něj řítí dva ostré rohy. Uskočil stranou a napřáhl kopí. Avšak prudký náraz mu kopí vyrazil z rukou a on se skácel dozadu. Překvapeně se pomalu zvedal. Vtom uslyšel zabučení a uviděl, jak kousek před ním leží antilopa s jeho kopím v zádech. Ray ji přesným zásahem usmrtil.
Lovci s M'Nouem v čele se seběhli s radostnými výkřiky. "Mark, Ray jsou dobří lovci!" řekl uznale náčelník.
Vraceli se do vesnice a zvířata nesli na ramenou. M'Nin ukázala na potok a navrhla Markovi, aby se vykoupali. Její úsměv prozrazoval, že by si ráda zopakovala jejich noční hru. Mark ji však odmítl.
"Podívej," řekl jí. Uřízl svazek dlouhých rákosů a udělal z nich past. Pozorná M'Nin sledovala každý jeho pohyb.
Nemyslíš, že porušuješ zákon o nevměšování? napomenul ho telepaticky Ray.
Dej mi s tím pokoj! Vždyť to byla Galaktická společnost, která s tím začala. Díky ní se teď tenhle kmen není schopen uživit, i když má dostatek zdrojů. Musíme jim ukázat nějaký způsob, jak by mohli přežít. A navíc, viděls ty raky, kdoví, jestli jsou v potoce vůbec nějaké ryby.
Viděl jsem nějaká zvířata, která se trochu podobala lososům. Ta past bude muset být hodně pevná, aby vydržela jejich nápor.
Past umístili do řečiště potoka a vysvětlili M'Nin, jak se ryby dostanou dovnitř.
"Pojďme zpátky. Večer uvidíme, jaký bude úlovek."
* * *
Paul Wesson pozoroval oknem kanceláře malou přistávací rampu s kontrolní věží, pod níž se rozprostírala nekonečná plocha lesů. Wessonovi bylo padesát let, byl to mohutný muž s kulatým obličejem. Poslední dobou býval často zamračený. Za tři dny měla přiletět nákladní loď a odvézt si část naria, jenže těžba trvala déle, než se předpokládalo.
Dovnitř vešel Erik Berg, velký hubený blonďák s tváří zarostlou vousy. Berg byl inženýr a šéf přes všechna zařízení.
"Paule, nemůžem to stihnout. Potřebuju ještě tak deset mužů."
"Myslel jsem, že ta vaše zatracená továrna bude fungovat automaticky," opáčil Wesson.
"Fungovala by, kdybychom nainstalovali další energetickou centrálu a běžící pás. Zatím ta energie stačí sotva na těžbu a zpracování nerostu. Potřebujeme lidi, aby nakládali vagóny a dotlačili je až k drtičce. Zatím to dělají moji technici."
"Dobře," povzdechl si Wesson, "ještě dneska večer je budete mít. Seženu vám nějaké otroky."
Inženýr se zamračil. "Tohle slovo nesnáším. Jsou to přece lidské bytosti."
"Nepřehánějte! Přece nebudete brečet nad osudem těch nevyvinutých opic."
Berg pokrčil rameny. "Každopádně to není moje věc. Spoléhám na vás."
Když odešel, stiskl Wesson tlačítko telefonu na pracovním stole. "Charlesi," řekl, "přijď do mé kanceláře, mám pro tebe práci."
Charles měl na starosti bezpečnostní službu. Byl to tmavovlasý pořízek s nízkým čelem a světle modrýma očima.
"Pošli chlapce do vesnice. Inženýr prý potřebuje deset dalších."
"Můžeme přivíst taky nějaké ženské? Chlapi se nudí a potřebovali by odreagovat."
"Mají přece pomáhat Bergově skupině!"
"To není jejich práce!"
"Dělej, jak myslíš, ale hlavně sežeň Bergovi nějaké lidi. Šéfové na něj nedají dopustit, a když se opozdíme, tak to bude na nás. A já budu první, kdo to odnese."
Charles si prohlížel mapu pověšenou na zdi. Vesnice na ní byly označené červenými tečkami.

"Trochu znám ty primitivní civilizace," řekl. "Když se vrátíme do stejný vesnice, ti zbylí už nebudou mít žádnou šanci na přežití, jestli jim odvedeme všechny bojovníky."
"Je to důležitý?" ušklíbl se Wesson. "Dřív nebo pozdě je stejně... Každopádně je za pár týdnů budeme muset zlikvidovat všechny. Takže..."
Charles pokrčil rameny.
"Nemůžeme nikomu donekonečna zakazovat, aby se sem přijel podívat," vysvětloval Wesson. „Klid budem mít až do prezidentských voleb, potom už ne. Společnost by nepřežila, kdyby sem někdo přišel a pak všude vykřikoval, že porušujeme zákon o nevměšování."
"Já myslel, že prezident je s námi."
"Tomu je to jedno! To Trenton je tak prohnaný, náš velký šéf. Tváří se, že podporuje zastánce zákona o nevměšování, jen aby měl klid! Proto tu nesmí zůstat sebemenší stopa po domorodcích. Až odletí nákladní loď, tvoji chlapci se o to musí postarat. Teď ale splňte inženýrovu objednávku!"

6
Mark ležel natažený na mechovém loži. Na zpáteční cestě M'Nin konečně dosáhla, co chtěla.
"Teď už se ale musíme vrátit, aby tvůj otec neměl strach," usmál se na dívku.
Ušli pár kroků, když jim zkřížil cestu prchající lovec.
"Démoni... démoni přišli," křičel vystrašeně a ukazoval za sebe.
Mark okamžitě zareagoval. "M'Nin, utíkej za ním, já tady na ně počkám a zdržím je."
"Ne, já zůstanu s tebou."
"Jdi!" Řekl to tak nesmlouvavě, že ho musela poslechnout.
"Co chceš dělat?" zeptal se Ray.
"Dáme těm otravům trochu za vyučenou. Něco mě napadlo. Pamatuješ si, kde je ten rah, kterého jsme viděli dnes ráno?"
"Asi dvě stě metrů vpravo."
Mark dal Rayovi instrukce a znovu se schoval do křoví.
* * *
Trans se pohyboval malou rychlostí. Kryt z plexiskla měl stažený, aby muži mohli lépe střílet. Byli vyzbrojeni puškami s uspávacími střelami. Řidič se podíval na palubní desku a vykřikl: "Pozor, Joe! Nalevo jsem zahlédl nějaký pohyb. Jsi připravený?"
"To víš, že jsem. Ukaž mi nějaký terč a vsadím dolar, že se trefím přímo do černýho."
"Tak se koukni, támhle je zrovna jeden. Charles bude spokojený."
Asi sto metrů před nimi se objevila postava domorodého muže. Stál s nohama od sebe a tloukl se do břicha. Když je spatřil, vykřikl a utekl doprava.
"Šlápni na to," zařval Joe. "Přerušíme mu siestu."
Trans zvýšil rychlost a za pár vteřin muže uviděli znovu. Už neběžel, myslel si, že své protivníky setřásl.
Joe zvedl pušku. "Ještě pár metrů a budu ho mít na mušce."
"Co je to za svinstvo?" zeptal se řidič. Na přední část transu se přilepilo silné průsvitné vlákno.
Víc už nestihl říct, protože na trans spadla síť pavouka. Uviděl ohromné pavouci tělo a uslyšel bolestivý výkřik Joea. Popaměti zapnul vysílačku: "Pomoc!... Pomoc!... Au!"
Do zad se mu zaryly jedovaté ostny. Pocítil pronikavou bolest a propadl se do temné hlubiny.

"Skvělé, Rayi," řekl Mark, který zpovzdáli vše pozoroval. "Teď dojdi pro pár abaků. Na tebe jed nepůsobí, ale našim přátelům připravíme ďábelské chvilky."
O pár minut později se objevil další trans a zůstal stát na místě, kde uvízl ten první. Vystrašený řidič vykřikl do vysílačky: "Panebože, něco tak hrozného snad není ani možné!"
Vtom se mu něco studeného a slizkého začalo omotávat kolem krku a na tváři ucítil uštknutí. Stačil ještě vykřiknout: "Napadli nás hadi! Pomozte nám! Umírám... Rychle..."
Jeho hlas slábl. Mark chladnokrevně přihlížel zkáze obou posádek.
"Normálně by jim měl přijet na pomoc ještě třetí trans. Počkáme si na ně," poznamenal.
A opravdu, za chvíli se objevilo třetí vozidlo. Ale vše se zkomplikovalo: na palubě za zády mužů ležela tři

nehybná těla. Mark se zděsil, když poznal M'Nin a dva lovce.
"Nesmějí s nimi odletět," vykřikl.
Řidič transu ani nevystoupil z kabiny. "Miku, zavolej základnu," přikázal. "Trans jedna a dvě jsou mimo provoz. Vidím ohromného pavouka. Čekám na rozkazy..."
Větu už nedokončil. Ray mrštil svým kopím a rozrazil mu lebku. Jeho společník okamžitě přešel do útoku. Odhodil pušku seskočil na zem a popadl laserovou pistoli. Mark před ním začal kličkovat, vybíral si skupiny keřů, kde se mohl krýt před případnou střelbou, a pak rychle prchal pryč. "Rayi, spoléhám na tebe," vykřikl.
Android zůstal nehybně stát, jen prstem ukázal na nízkou větev, kde byla schovaná parga. Když muž přeběhl kolem ní, šelma se odrazila a dopadla na záda své kořisti. Jedním trhem mu prokousla šíji.
"Teď budeme mít chvíli klid," řekl Mark. V náručí držel bezvládné tělo M'Nin. "Postarej se o ty dva!"
* * *
Paul Wesson nadskočil, když se k němu Charles přihnal jako velká voda.
"Veliteli, máme opravdový malér."
"Nenašli jste ty divochy?"
"Stalo se něco horšího! Ztratil jsem sedm mužů!"
Wesson rozčileně vyskočil. "To přece nemyslíš vážně!"
"Bohužel ano! Poslal jsem tři transy, jako vždycky, aby obklíčily vesnici. Podle zpráv z vysílačky to vypadá, že jeden trans byl přepaden obrovským pavoukem."
"Jak je to možný?"
Charles rozčileně odsekl: "Nikdo se nenamáhal vypracovat studii fauny na Terranii XXII a spoustu zdejších bestií vůbec neznáme. Teď už je to jedno. Trans dvě se mu vydal na pomoc a narazil na jedovaté hady. Stačil ještě podat zprávu, a tak jsem tam poslal další."
"A co třetí trans?"
"Jeden z mužů byl napaden šelmou, skoro ho roztrhala."
"A ten druhý?"
"Má rozraženou lebku. To je to, co mě nejvíc zneklidňuje. Byl zabit kopím nějakého primitiva."
Wesson chvíli přemýšlel. "Vaši muži nejsou dost trénovaní. Nezbývá nám nic jiného než se s tím vypořádat dřív, než si ti primitivové uvědomí svou sílu. Zítra ráno tam vyšleš expedici schopných mužů. Obklíčíte vesnici a zajmete mladé muže a ženy. Všechny ostatní, zdůrazňuji naprosto všechny, zlikvidujete a vesnici podpálíte. Nesmí po nich zůstat sebemenší žádná stopa!"
Charles se bez viditelného zájmu zeptal: "Děti taky?"
"Řekl jsem všechny! Samotné děti by stejně zemřely hlady nebo by je roztrhaly divoké šelmy. Aspoň je toho ušetříme," zasmál se Wesson.
* * *
Mark seděl v M'Nouově chýši a pil mátovou vodu.
"Díky tvojí statečnosti nám démoni nevzali žádného lovce. Teď si snad odpočineme."
Pozemšťan však zavrtěl hlavou: "Démoni nebyli úspěšní, ale budou se chtít pomstít. Jsem přesvědčený, že zítra přijdou znovu a budou ještě silnější. Asi bude lepší, když opustíme vesnici a stáhneme se do lesa."
M'Nou dlouho přemýšlel. "Tys nám ukázal, že démoni nejsou bozi, ale lidé. Nebudeme před nimi utíkat. Musím si promluvit s radou starších."
Tajné rokování se protáhlo až do odpoledne. M'Nou se vrátil s vážnou tváří. "Všichni válečníci mají stejný názor: chtějí boj."
Mark si jen povzdechl, příliš dobře znal rozložení sil na obou stranách. "Alespoň odveďte ženy a děti, ať je doprovodí starší lovci. Můžou se skrýt u potoka a vy tam později přijdete za nimi."
M'Nou s jeho návrhem souhlasil a vydal příslušné příkazy. Ženy se za křiku dětí rozutekly do svých chýší, aby si vzaly nejnutnější věci, a pak se všichni konečně vydali na cestu.
"Chci zůstat s tebou," prosila M'Nin.
"To je nemožné," odbyl ji suše Mark. "Až přijdete k potoku, podívej se, jestli není něco v pasti. Určitě tam budou nějaké ryby. Nezapomeň je vzít s sebou. Budete mít aspoň nějaké jídlo, kdybyste nic

neulevili."
M'Nin poslechla. Celá nešťastná šla vzadu a stále se otáčela za Markem.
"Teď se na ně musíme dobře připravit," řekl Mark M'Nouovi. Celou noc pak Mark s Rayem vymýšleli plány, jak nepřítele odrazí.

7

"Všechny transy se budou přesně řídit příkazy," oznámil Charles vysílačkou.
Tentokrát dal připravit šest řízených střel a ke každé přidělil čtyři muže. Navíc každé posádce přidal ještě po dvou mužích ozbrojených laserovými pistolemi. Sám celou akci sledoval z helikoptéry. Hustý porost mu sice bránil ve výhledu, ale alespoň měl pocit, že je svým chlapcům nablízku.
"Trans 5, postupujeme bez problémů."
Postupně vyrazili i ostatní.
"Tentokrát určitě všechno proběhne tak, jak má," prohlásil Charles.
Pilot třetího transu zpomalil rychlost a poznamenal ke své posádce: "Je to směšné, vynaložit tolik sil kvůli nějaké tlupě primitivů."
Jeho kamarádi měli stejné pocity. Najednou uprostřed transu přistála zelená řvoucí masa. Polekaní muži začali skákat na zem a jeden druhému se pletli, jak se pokoušeli utéct. Zvíře hráblo tlapou s vytaženými drápy a rozpáralo předloktí muže, který byl nejblíž. Ten s bolestivým výkřikem upadl na zem.
Ani druhý muž, který měl v ruce narkotizační pušku, nedoběhl daleko. Parga mu hbitě skočila na záda. Zvíře a člověk se chvíli váleli po zemi, než mu šelma ostrými drápy rozpárala břicho. Když se zvedla, dala příležitost třetímu strážci, aby na ni vystřelil laserem. Zasáhl ji přesně mezi oči. Mrtvé zvíře se skácelo na svou oběť.
Otřesený strážce se vracel ke svému transu. Byl tak rozrušený, že si ani nevšiml stínu, který se pohyboval podél stromů. Byl to Ray, který v noci chytil pargu a čekal jen na příležitost, aby ji hodil na trans.
Strážce se snažil odsunout řidičovo nehybné tělo, aby se dostal k vysílačce. "Trans tři volá základnu," křičel hystericky do mikrofonu.
"Tady Charles, poslouchám."
"Byli jsme napadeni zeleným panterem. Youri je vážně raněný. Myslím, že ostatní jsou mrtví."
"Zůstaňte na místě. Pošlu vám tam sanitární loď." Charles přepnul frekvenci. "Všem transům: trans tři je nepoužitelný. Musíte se rychle stáhnout. Narazil někdo z vás na primitivy?"
"Dosud ne. Museli se přesunout k jihu. Trans jedna a trans dvě by tam měly být za chvíli."
Strážce z druhého transu, který seděl vedle řidiče, řekl: "Zpomal, Franku, mám pocit, že jsem někoho zahlédl mezi stromy." Vyklonil se vlevo. "Podívej, tamhle je."
Na okamžik spatřili domorodce, který se dal do běhu. Řidič zrovna začal brzdit, když se ozval dutý náraz. S hrozivým duněním se k zemi skácel ohromný strom a všichni se najednou ocitli ve změti zeleně.
"Panebože," vykřikl někdo z posádky, "Frank zůstal pod větvemi a já nedosáhnu na vysílačku."
Druhý muž měl tělo samou ránu, ale neztrácel hlavu: "Neztrať pistoli, ostatní nám určitě přijdou na pomoc."
Charles byl už notně netrpělivý. V ruce svíral vysílačku, která jen stěží přežila jeho nešetrné zacházení.
"Trans jedna, číslo dvě se neozývá. Byli pět set metrů nalevo od vás. Zkuste se s nimi spojit."
Sotva vydal tento rozkaz, ozval se ve sluchátku řev.
"Trans pět. Spadlo na nás lano. Řidič je mrtvý. Dopadají na nás kopí. Au!... Pomoc!..."
V dálce bylo slyšet několik výkřiků a pak se rozhostilo zlověstné ticho.
Rozčilený Charles málem roztřískal vysílačku. "Trans čtyři!" zařval. "Zavolejte si na pomoc ostatní. Střílejte na všechno, co uvidíte. Teď už nemá smysl někoho lovit. Zničte tu verbež!"
Uběhly dvě minuty. "Přijíždíme do oblasti, kde se ztratil trans pět," oznámil řidič čtyřky. "Myslím, že už ho vidím..."
Jeho věta byla něčím přerušena. Nějaký vzdálený hlas zvolal: "Někdo po něm hodil sekyrou... Neudržím trans..."
Ozval se výbuch a spojení bylo přerušeno. Charles sevřel pěsti a zadíval se dolů na zem. Tam někde se odehrávalo to peklo.

"Třetí, druhý, čtvrtý a pátý trans jsou mimo provoz, aniž použili zbraň," konstatoval pilot. "To je hotová spoušť! Takhle nemůžeme dál pokračovat."
Charles po krátkém rozmýšlení souhlasil.
Vzal do ruky mikrofon a unaveným hlasem přikázal: "Dejte se na ústup. Zkuste vyprostit čtvrtý a pátý trans!"
Sám se pak vrátil na základnu.
Když vešel do Wessonovy kanceláře, v obličeji byl bledý a po tvářích mu stékaly kapky potu. "To je hotová katastrofa," řekl přiškrceným hlasem. "Ztratil jsem čtyři vozidla a ze čtyřiadvaceti mužů, které jsem vyslal do akce, je osm mrtvých a sedm těžce zraněných."
"A primitivové?"
"Neviděli ani jednoho, dokonce se ani nepřiblížili k vesnici! Ale ty první ztráty má na svědomí nějaká šelma."
Wesson zakroutil hlavou. "Rád bych věřil, že to je jenom shoda náhod, ale dvěma náhodám se už dá věřit těžko. Vaši muži jsou zvyklí na snadná vítězství a tentokrát padli do léčky. Domorodci znají svůj terén a zavedli je do smrtících zón."
"Umět se přizpůsobit je taky jistá forma inteligence," povzdechl si Charles.
Velitel zrudl: "Nejsme tady proto, abychom filozofovali! Okamžitě zničte tu vesnici! Když jim necháme čas na přemýšlení, budou ještě nebezpečnější! Použijte všech prostředků kromě atomových střel, i zápalných granátů. Nesmíme tu zanechat žádné radioaktivní stopy."
Charles se zlomyslně zasmál. "Konečné jim oplatíme ten masakr. Nesnesl bych pomyšlení, že vrazi mých mužů zůstali nepotrestáni. Na žádné planetě jsme neměli větší ztráty." Vyskočil potěšený vyhlídkou na pomstu. "Nechtě mě to provést, veliteli! Počkáme, až se setmí a domorodci se vrátí do vesnice, stejně jako vosy do hnízd."
* * *
M'Nou nadšeně stiskl Markovi ruku. "To je úžasné, příteli! Odehnali jsme démony a neztratili jsme přitom jediného muže."
Poklepal si na břicho a křičel: "Jsme velcí lovci. Zítra přivedeme ženy a děti. Už se ničeho nemusíme bát."
Mark se snažil zarazit jeho optimismus. "Obávám se, že teď nás naopak čeká ještě větší nebezpečí."
M'Nou ale prohlásil kategoricky: "Ukážeš nám ještě další pasti. Budeme je používat k lovu. A když přijdou démoni, tak je všechny vyženeme."
Mark už litoval, že se vůbec do něčeho takového pouštěl. Přemýšlel, jak by přesvědčil M'Noua, dřív než si o sobě bude myslet, že je pánem světa.
"Nechtěl jsem o tom dřív mluvit," řekl vážným hlasem, "ale démony jsem už jednou potkal. Náčelník z mé vesnice je úspěšně přemohl a stejné jako ty začal oslavovat vítězství. Ale vtom z čistého nebe zasáhl náš kmen blesk vyslaný démony."
"Tys to přežil?"
"Náhodou jsme byli s Rayem pryč v lese, sbírali jsme dříví. Když jsme se vrátili, čekala nás hrozná podívaná. Celá vesnice byla v plamenech a nikdo neměl šanci se zachránit."
Představa požáru zřejmě zapůsobila, protože M'Nou zamumlal: "Co nám tedy radíš?"
"Musíte hned utéct. Dojděte pro ženy. Zítra přejdete potok a po dvou dnech chůze založíte novou vesnici, ale na takovém místě, aby nebyla z oblohy vidět."
M'Nou pozoroval zacházející slunce. "Nemůžeme počkat do zítřka?"
"Bylo by příliš pozdě!"
Náčelník se zvedl a svolal válečníky. Muži byli trochu proti, ale to, že budou brzy se svými ženami, je nakonec přesvědčilo.
"Půjdeš s námi?" zeptal se M'Nou Marka.
Mark zavrtěl hlavou. "Zůstanu tady, abych zahladil stopy, aby to vypadalo, že vesnice je pořád obydlená."
Po chvíli dodal: "Kdybych se nevrátil, dohlédni na M'Nin. Ukázal jsem jí, jak se dělá past na ryby. To vám umožní přežít do té doby, než začnete lovit."
První domorodci už vyrazili na cestu.

"Sbohem, příteli," řekl M'Nou. "Bůh tě ochraňuj."

Mark zůstal dlouho sedět na zemi zamyšlený. Začalo se stmívat.
"Jak ses rozhodl?" zeptal se Ray. "Máme důkaz, že na Terranii XXII existují lidské bytosti, takže se můžeme vrátit a oznámit to generálu Khovovi."
"Tvoje nahrávky nemají průkaznou hodnotu, mohly být pořízené na kterékoli jiné planetě. Ředitel GSDT nám může říct, že je to nastrčené! Potřebujeme něco přesvědčivějšího."
"Co tedy navrhuješ?"
Mark vstal a začal přecházet sem a tam. "Udělal jsem chybu, když jsme přemohli tu hlídku."
"Kdyby chytili další lovce, byl by M'Nouův kmen odsouzen k záhubě."
"O to právě jde. My teď musíme proniknout na jejich základnu."
"To nebude snadné, je přece chráněná silovým polem," namítl Ray.
"Já vím! Uvažuj trochu. Z neznámého důvodu potřebují pracovní sílu. Jinak by ty hony neměly smysl."
"Určitě chtěli ty domorodce zabít."
"Stačilo by, kdyby spálili vesnici, a nemuseli by použít transy. Byli poraženi a budou se chtít pomstít. Nejpozději zítra začnou hledat další pracovní síly."
"Kam půjdou?"
"Do některé z vesnic, které jsme viděli."
"Jak by zareagoval počítač, kdybys mu zadal otázku, kterou vesnici má vybrat?"
"Vybral by tu nejbližší! Nepoženou přece transy nikam daleko."
"Taky si myslím! Rozdělej tady oheň, aby to vypadalo, že je vesnice obydlená, a pak se vzdálíme."
Šli tiše dobrou půlhodinu, když se Mark zastavil. "Zbytečně se vysilujeme. S tvým antigravem se přece můžeme bez námahy dostat do blízkosti té vesnice a počkáme tam, než se rozední."
Ray souhlasil a vzal Marka do náručí. Ten si nemohl vynachválit techniky, kteří vynalezli tenhle zlepšovák. Lehce se vznesli a letěli nízko pod korunami stromů.
Na horizontu se objevil záblesk.
"Naši přátelé nemámili čas," zasmál se Mark.
"Pro ně to bylo jediné logické řešení," odvětil Ray.

8

Svítání zastihlo Marka schouleného ve křoví. Narovnal se, byl celý rozlámaný. Když je člověk na cestách, jak rád by použil vynálezů civilizace! Po několika zahřívacích cvicích zavrčel: "Jdeme do vesnice! Nesluší se přijít s prázdnou. Zkus ulovit nějakou zvěřinu."
"Vezmi si tabletu," připomněl mu Ray, "a zesil své silové pole. Já se za chvíli vrátím."
Mark nemusel dlouho čekat. Za čtvrt hodiny se přiřítil Ray s antilopou na ramenou.
"Přeletěl jsem nad M'Nouovou vesnicí," hlásil. "Je úplně zničená řízenými střelami."
Zdejší náčelník byl dobře stavěný chlapík se svalnatým tělem. S vážným výrazem poslouchal Marka, když mu vyprávěl o tom, jak byla vesnice zničena.
"Tomu nemůžu uvěřit," prohlásil nakonec. "Jestli tady chceš zůstat, musíš se mi podřídit. Když nechceš, odejdi i se svým přítelem. Když u nás zůstaneš, necháme si bolpu na důkaz, že se mi podřídíš."
"Rád bych tu zůstal jeden nebo dva dny," řekl Mark. "Pak se znovu vydáme na cestu."
"Dobrá! Rozděl se s námi o jídlo, protože je to tvůj úlovek."
Mark sledoval ženy, jak čtvrtí ulovenou antilopu. Válečníci se zatím shromáždili kolem ohně.
"Jen trpělivost," zašeptal Ray. "Strážci ze Společnosti budou potřebovat čas, než znovu zaútočí. Nezapomeň, že jsme jim uštědřili rány, ze kterých se hned tak nevzpamatují. Budou mít i organizační problémy."
Kolem poledne Ray zaznamenal přílet transů. Mark jim vyběhl naproti, aby byl mezi prvními zajatci.
"Mrzelo by je, kdyby nás nesebrali," zavtipkoval.
Když ucítil střelu ve svém ochranném pásmu, sehrál divadlo, jako by byl skutečně zasažen. Zakopl a složil se na zem. Ray ho následoval. Za chvíli se nad nimi objevil trans.
"Pěknej dvojitej zásah, Miku," konstatoval pilot. "Pojď mi pomoct, ať je naložíme."

"Tenhle je pěkně těžkej," postěžoval si střelec, když zvedal Raye na palubu.
Společně s nimi chytili ještě tři domorodce.
"Trans volá základnu," ohlásil pilot do vysílačky. "Akce skončena. Nesetkali jsme se s žádným odporem."
"Výborně! Shromážděte se a vraťte se zpátky!"
Mark měl po vzoru svých zajatých společníků oči zavřené.
Blížíme se k silovému poli, vyslal telepaticky Ray. Transy musí vysílačkou žádat o vpuštění. To nám moc nepomůže.
Zatím to není náš problém, odpověděl Mark.
Vozidla se brzy zastavila před montovaným barákem, kde je už očekával Charles. "Dobrá práce, hoši. Přivezli jste opravdu pěkné kousky. Vyložte je a nasaďte jim obojky, ať se naučí poslouchat. Hněte sebou, než se začnou probouzet."
Zajatce odvedli do baráku a Mark ucítil, jak mu kolem krku připnuli kovový pásek vybavený elektrodami.
Dálkově ovládané zařízení, které vysílá elektrické impulzy, vysvětlil mu Ray.
Bručení oznamovalo, že se vězňové začínají probouzet. Pomalu vstávali a ustrašeně se rozhlíželi kolem. Jeden z mužů který se vzpamatoval nejrychleji, se vrhl k otevřeným dveřím. Uběhl pár metrů, než pobavený Charles stiskl tlačítko na krabičce, kterou držel v ruce. Domorodec se s bolestným zaúpěním zastavil. Ruce si držel na krku a snažil se zbavit obojku. Charles se zřejmě dobře bavil a znovu stiskl knoflík. Muž s nářkem poklekl, přemožen bolestí. Když elektrické výboje ustaly, zůstal ležet celý vyčerpaný a zpocený.
To divadlo zapůsobilo na ostatní tak, že se ani neodvažovali pohnout.
Charles se teď obrátil k dvěma strážcům. "Zaveďte je k Dougovi, ať je zažene do práce. Myslím, že tahle malá ukázka jim stačila."
Strážci jim posunky naznačili, aby vyšli ven. Domorodci byli tak vystrašení, že se ani nesnažili vzpírat. Přešli přes volné prostranství, jakési náměstí, a zastavili se před budovou, odkud se ozýval ohlušující rámus.
Domorodci se nechtěli za žádnou cenu hnout, protože byli přesvědčeni, že uvnitř je onen mytický démon. Bylo zapotřebí velkého úsilí, včetně elektrických impulzů, než je vůbec dostali dovnitř.
Rámus vycházel z drtiče, který rozbíjel horninu a posunoval ji do tlamy ohromné elektrické pece. Tekutý kov se sléval do ingotu, zatímco nečistoty byly odplavovány ven. Suroviny přivážel do drtiče malý vlak s vagóny, řízený technikem.
Strážci nechali vězně nastoupit do prázdných vagónů a vlak se s burácením rozjel. Projeli velkou halou, umístěnou hluboko ve skále.
"To vyhloubil dezintegrátor," poznamenal Ray.
Domorodcům jistě připadalo, že tunel nikdy neskončí a že jedou do samotného pekla. Po dvou kilometrech mírného klesání vláček přijel do cíle.
Stroj doloval rudu asi na dvaceti místech najednou a velké kusy vyhazoval dozadu za sebe. Asi dvacet humanoidů kusy sbíralo a nakládalo na vagóny.
Marka překvapilo, jak se jeho spoluvězňové rychle podřídili. Stačilo deset minut, aby pochopili, co mají dělat. Rychle utvořili dvojice a začali společně nakládat rudu.
Je to pěkně těžký, postěžoval si Mark.
Tenhle nerost je velmi bohatý na narium, proto má takovou váhu.
Uběhly dvě hodiny. Ray vykonával většinu práce sám a Mark si mohl trochu oddychnout.
Nemohl bys najít něco, čím by se dal tenhle stroj rozbít? Malá přestávka by přišla docela vhod, ukázal Mark bradou na vrtačku.
Ray pohlédl na dlouhý kabel, který ležel blízko kolejnic. Myslím, že mám nápad.
Dozorčí Doug, tlustý chlapík s prasečím obličejem, seděl na hromadě kamenů. Vůbec nevnímal své okolí a tiše podřimoval. Ray využil chvíle, kdy se nedíval, vzal těžký kabel a zablokoval jím kola vagónu.
Jdi kousek dál, poradil Markovi, teď bude pěkný ohňostroj.
Když se vláček rozjel, ocelový disk narazil na kabel a od kol vyšlehlo několik namodralých blesků. V tu

chvíli se stroj zastavil.
Doug, vytržený z rozjímání, se rozběhl k videofonu.
Za chvíli přišel rozčilený inženýr. Zjistil závadu a vydal nějaké příkazy. "Zatím odveďte ty domorodce. Budou muset pracovat přes noc, aby se to stihlo."
Shromáždili vězně a zavedli je do noclehárny. Mark se natáhl na tvrdé lůžko a Ray mu přinesl pohár se šumivým nápojem.
Vysoký humanoid s inteligentním výrazem v tváři se zvedl a přistoupil k Markovi. "Ostatní mi řekli, že jsi přišel od náčelníka M'Noua."
Mark kývl hlavou.
"Je pravda, že celá vesnice shořela?"
"Ano, ale lidi stačili utéct. Přešli potok a usadili se dva dny chůze od vesnice."
"Všichni se zachránili?"
"Myslím, že ano."
"M'Nin, náčelníkova dcera, taky? To je moje žena."
Mark se usmál. "Moc tě oplakávala a byla by ráda, kdyby ses vrátil."
"Já vím, že už ji nikdy neuvidím," řekl muž smutně.
"Nějak se odtud dostaneme."
Muž si poklepal na kovový obojek. "S tímhle je to nemožné, páni nás stále hlídají."
"Musíme být trpěliví."

9

Paul Wesson prohlížel spolu s inženýrem Bergem tabulku, kde počítač zaznamenával výsledky výroby.
"I přes včerejší výpadek je těžba v normě," poznamenal Berg, "i když je o trochu nižší, než jsme původně předpokládali. Ještě že je nerost tak kvalitní. Jestli nákladní loď odveze materiál za dva týdny, jak bylo plánováno, bude naše továrna nejvýkonnější v celé Galaxii a domorodce můžeme propustit.
"To znamená je zničit," zasmál se Wesson.
"Vím, že Společnost nemůže jinak," podotkl inženýr, "ale mně se tahle myšlenka hnusí."
Do ředitelovy kanceláře vešel Charles. Byl velmi nervózní. "Veliteli," řekl přerývaným hlasem, "máme velký problém."
"Zase!" povzdychl si Wesson. "Nějaká porucha?"
"Něco horšího! Nově příchozí jsme jako vždycky nechali vyšetřit lékařským robotem, aniž by o tom věděli. Jen abychom se ujistili, že nemají žádné infekční choroby."
"No, a co dál?"
"Jeden z těch humanoidů je ve skutečnosti android!"
Wesson a Berg vyskočili od stolu. "To není možné!"
"Dvakrát jsem ověřoval nahrávky."
Berg se podrbal na hlavě. "Android nejspíš doprovází nějakého agenta. Určitě bude mezi domorodci, které jste včera chytili."
"Charlesi, svolej svou bezpečnostní skupinu. Musíme je okamžitě zastavit," přikázal Wesson.
Avšak vložil se do toho inženýr. "Jen abyste neudělali osudnou chybu. Než jsem přišel ke GSDT, pracoval jsem v továrně, kde se androidi vyráběli. Někteří jsou vyzbrojeni dezintegrátorem, vedle něhož jsou vaše laserové pistole pouhé hračky. Musíme najít nějaký účinnější prostředek."
"My tady nemáme bojové roboty. Ty jsou jen pro armádu."
Inženýr se významně usmál. "Máme přece stroj, který nám hloubí díry do skály. Podle mě na to musíme jít takhle."
Setmělo se a vězňové se museli dát znovu do práce. Ve tmě se Ray spojil s Markem: Tentokrát už jsou moje záznamy přesvědčivé. Musíme se odtud rychle dostat, jestli chceš předat Khovovi zprávu.
Jak překonáme silové pole?
Přemýšlel jsem o tom dnes odpoledne. Energetická centrála není chráněná a pro mě nebude problém ji na určitou dobu vypojit. Než ji opraví, najdeme modul a vrátíme se zpátky k Neptunovi.
Máš pravdu, utečeme dnes v noci. Ale mám hrůzu z toho, že tu necháme všechny domorodce napospas

těm bestiím ze Společnosti. Až to zjistí, vedení dá nejspíš příkaz zničit všechny stopy.
To je riziko, s kterým musíme počítat. Generál to určitě vezme v úvahu, než něco podnikne.
Doufejme!
Prudké světlo přerušilo jejich rozhovor. Dveře cely se otevřely a v nich se objevila hlaveň dezintegrátoru.
Odněkud shora se ozval hlas jako z amplionu: "Ať vystoupí ten, který je tu s androidem."
Ray, který vše sledoval, okamžitě vyslal k Markovi telepaticky: To je moc zlé, Marku. Tyhle civilní dezintegrátory jsou stejně silné jako armádní. Je to stejný typ jako ten, před kterým jsme museli utéct z planety Wilk. Ani tvůj, ani můj štít nevydrží proti němu déle než sekundu.
Znovu se ozval hlas: "Máte deset vteřin na rozmyšlenou. Když neuposlechnete, budou všichni zlikvidováni! Devět... osm... sedm... šest... pět...
"Já je nemůžu nechat zničit," vzdychl Mark.
Zvedl se a postavil se před dezintegrátor.
"Já jsem pozemšťan!"
"Výborně! Nehýbejte se," řekl hlas. "Teď přikažte svému androidovi, aby k vám přistoupil, a inaktivujte ho. A hněte sebou! Když to neuděláte, otevřeme hlaveň. Nám na nějakých domorodcích nezáleží!"
Poslechni je, Marku, vyslal Ray. Hlavně musíme získat čas.
Android se postavil proti svému příteli. Mark otevřel schránku na jeho hrudi a sklopil páčku. Ray, zbavený energie, se zastavil. Obklíčili je strážci. Když se nedůvěřivý Berg ujistil, že je android vypnutý, poručil dvěma z nich: "Odneste ho do dílny. Paměťové krystaly mu vyndám později."
Marka zatím odvedli do Wessonovy kanceláře.
"Tady je váš špeh, pane Wessone," řekl jedovatě Charles. "Páchne stejně jako ti primitivové."
Ředitel si Marka pozorně prohlížel. "Kdo jste?"
Mark poznamenal: "Tak vy jste ten kapitán Paul Wesson, který se nechal podplatit Galaktickou společností. Svým nadřízeným jste podal falešnou zprávu!"
Charles s ním zatřásl. "Velitel se tě na něco ptal!"
Mark věděl, že když řekne pravdu, odsoudí se k smrti, a navíc zkompromituje Khova. Musí za každou cenu získat čas!
"Jmenuji se Michael Anderson a jsem reportér TV Galaxie."
Jednou někoho takového potkal v baru a teď si na něj vzpomněl.
"Proč jste tady?"
"Bude to skvělá reportáž! Vaše stálé zákazy, že se nikdo nesmí přiblížit k Terranii XXII, vzbudily naši pozornost. Mám novinářský čich."
"Jenže ji sotva odvysíláte," poznamenal Wesson a pokračoval ve výslechu: "Jak jste se sem dostal?"
"Služební kosmická loď mě vysadila v modulu v blízkosti Terranie XXII."
"To není možné, náš radar by vás zachytil."
Mark se zasmál: "Když budete trvat na tom, že jsem přišel pěšky, nebudu vám to vyvracet."
Jeho poznámka vyvedla rozlíceného Charlese z míry.
"Kde jste překročili subprostor?" chtěl vědět Berg.
"Věděli jsme, že si prostor hlídáte, a přistání jsme naprogramovali do stínu čtvrté planety, která byla ve výhodné pozici. Nakonec jsme přiletěli na opačnou stranu, než je přistávací rampa."
"Je to obtížné, ale realizovatelné," poznamenal Berg. "Já pořád říkám, že s jedním radarem nemůžeme pokrýt celý systém."
"Kde je váš modul?"
"Je schovaný v lese, ale bez svého androida ho nenajdu."
Wesson pár minut přemýšlel, zřejmě si vybavoval všechny komplikace, které mohou nastat. "Zavřete ho do cely a nechte ho neustále hlídat," přikázal.
Když odcházeli, obrátil se ještě k Bergovi. "Věříte mu?"
"Zdá se mi to pravděpodobné, to je všechno, co k tomu můžu říct."
"Přítomnost toho reportéra je hotová katastrofa. Spojím se se Společností a vyžádám si instrukce. Podle mě ho musíme okamžitě zlikvidovat."
"Ale TV Galaxie by po něm mohla začít pátrat."

"Porost na Terranii XXII není žádná růžová zahrada. Mohl ho zbaštit některý z těch roztomilých pavoučků!"
"Než přijdou příkazy od velkého šéfa," řekl Berg, "rozeberu toho androida. Můžu objevit detaily, na které náš přítel zapomněl."

10
Richardu Trentonovi bylo čtyřicet let. Na své podřízené dělal dojem muže sportovního typu s upřímným úsměvem, odhalujícím silné zdravé zuby. Stálo ho to nemalé úsilí, ale vždycky dal na rady novinářů. Díky své inteligenci a pracovitosti byl vybrán, aby usedl do čela GSDT. Svou roli v tom pochopitelně sehrály i jeho dobré vztahy s prezidentem. Po pravdě řečeno, rád by se jednou viděl na jeho místě. Teď četl zprávu, která analyzovala právě probíhající volební kampaň. V telefonu se ozval melodický hlas jeho sekretářky.
"Pane řediteli, rád by s vámi mluvil pan Towsen."
"Ať jde dál."
Georges Towsen hubeňour s mazaným výrazem, byl jedním z Trentonových důvěrníků. Vešel do místnosti a posadil se do křesla, které mu šéf nabídl.
"Co je nového, Georgesi?"
"Právě jsme dostali zprávu z Terranie XXII. Mají problémy. Chytili někoho v těžební zóně. Tvrdí o sobě, že je reportér Michael Anderson z TV Galaxie."
"A kdo to tedy je?" zeptal se Trenton a svraštil čelo.
"Pravý Michael Anderson nikdy neopustil Zemi, a včera byl dokonce v přímém vysílání v televizi," odpověděl Towsen. "Osobně jsem se o tom přesvědčil."
"A kdo je tedy ten špion? Nějaký agent z Vesmírné policie?"
"Nevíme."
Trentonovi se z tváře vytratil pověstný úsměv. "Neuman by se nikdy neodvážil jít proti prezidentovi."
"Já jsem zkoušel naši... ehm... kontaktní osobu ve Vesmírné policii. Ještě si to ověří, ale pokud ví, tak na Terranii XXII nebyla vyslaná žádná mise. Jednoho člověka máme taky ve Službě pro dohled nad primitivními planetami. Náš čestný člen, který je v organizaci, taky o ničem neví. Khov nikoho na misi neposlal."
"Bude to tedy nějaký agent od konkurenční společnosti, která krachuje díky našim aktivitám."
"Všechno je možné, pane. Přikázal jsem Wessonovi, aby provedl ostrý výslech toho... ehm... vězně a pak ho zlikvidoval. Berg se postará o androida, ten může mít zajímavý záznam. Tenhle typ robota se normálně nevyrábí."
"Výborně, Georgesi. Jednejte, jak uznáte za vhodné, a průběžně mě informujte, jak se věci vyvíjejí."
Towsen se pomalu zvedl: "Měl bych ještě jeden návrh, pane."
Podíval se na svého velitele a pokračoval: "I kdyby měly být naše dodávky naria zpožděné, doporučoval bych, abyste nechal zničit všechny kmeny žijící na Terranii XXII. Škoda, že jsme tím rovnou nezačali. Zničit důkaz je jako vyvarovat se chyby!"
"Dělejte, jak myslíte, ale o téhle otázce nechci už nic slyšet."
"V tom případě tam pošlu další kosmickou loď se specializovaným vybavením pro destrukci. Wesson nemá ani dost energie, ani dost dostupných prostředků ke splnění tohoto úkolu."
Když Trenton osaměl, začal si před zrcadlem procvičovat své mohutné svaly.
* * *
Mark seděl na lehátku a marně hledal východisko z beznadějné situace. Nikdy se mi nepodaří zachránit ty kmeny před úplným zničením. Potřeboval bych pomoc a na Khova se nemůžu obrátit, uvažoval. Vzpomněl si na krystal, který mu věnoval Tor při jejich po sledním setkání. "Kdyby ses dostal do velkého nebezpečí," říkal.
Pro sebe by to neudělal, ale ve hře bylo příliš mnoho lidí. Vytáhl krystal z opasku, soustředil se a upřeně se zadíval přímo do jeho středu. Uběhlo několik minut, aniž by se cokoliv stalo.
"Tor mi bohužel nevysvětlil, jak to funguje," povzdechl si.
Znovu se upřeně zadíval na krystal. Čas ubíhal neskutečně rychle. Půlhodina, hodina, dvě hodiny...

Vyčerpaný Mark to už téměř vzdával, ale najednou se mu do neuronů vkradla myšlenka: Dobrý den, příteli. Vidím, že máš velké starosti. Ne, nic mi nevysvětluj, nech to na mně...
Mark cítil, jak se jeho myšlenky dostávají do závratného víru.
Teď už chápu tvoje trápení, znovu se ozval Tor. Dobře jsi udělal, žes mě přivolal. Ty víš, že mám velký zájem o primitivní civilizace. Připomínají mi mé rané mládí. Už se ničeho neboj. Zkus jen získat trochu času!
Kontakt se přerušil. Mark se zvedl, cítil jen bolestivý tlak v mozku. Dopotácel se k automatu na nápoje a nalil do sebe dva pohárky odporného syntetického džusu. Pak se znovu přesunul k lehátku, dopadl na něj a usnul jako špalek.
* * *
Berg vešel do své dílny. Měl špatnou náladu, protože sotva odešel od Wessona, musel se zase vrátit. Přišla zpráva, že přiletí nákladní loď, a jemu přikázali, aby organizoval nakládání naria. Přirozeně že velící pilot spěchal, aby se mohl co nejrychleji vrátit na Zem.
Když splnil svůj úkol, byl právě tak zralý jít do postele, ale Wesson na něm požadoval okamžitou analýzu androida.
Android byl uložený v dílně. Berg byl puntičkář, a proto si znovu zkontroloval, jestli má všechny obvody vypojené.
Na tomhle modelu by měly být paměťové krystaly v úrovni hrudníku, uvědomil si.
Snažil se odklopit hrudní desku, ale nešlo mu to.
"Museli tam přimontoval nějaké nové šroubování, které neznám," zabručel.
Uchopil malý plazmový hořák a zapálil ho. Pečlivě rozřezat svrchní desku, to by zabralo dost času, a tak se rozhodl, že toho prozatím nechá. Už aby se konečně dostal do postele!
Odložil nářadí. Teď musel počkat, až jeho teplota klesne, a tak se šel zatím napít. Otevřel skříňku a vyndal z ní pravý bourbon.
Jedna sklenka mi možná zvedne náladu, pomyslel si. Když jsem sem přišel, tak jsem přece věděl, že jde o vyhlazení primitivní civilizace.
Dříve mu ta myšlenka nevadila. Z vesmírného pohledu šlo jenom o vymazání několika malých bodů na mapě, jako když rozmáčknete mravence, který vám vylezl na kostku cukru.
Teď, když k tomu mělo dojít, necítil se dobře. Udělal chybu, když nechal domorodce pracovat v dole. Pozoroval je a byli mu docela sympatičtí. Původně si myslel, že to jsou jen zvířata, kterým stačí zafixovat pár podmíněných reflexů. Ke svému velkému překvapení poznal, že jsou inteligentní a že se velice dobře přizpůsobují těžkým podmínkám.
"Člověk by nikdy neměl poznat své nepřátele!" povzdechl si a hodil do sebe zbytek bourbonu. "A teď do práce!"
Nasadil si brýle z kouřového skla a vzal do ruky hořák. A najednou se přihodilo něco zcela neuvěřitelného a nemožného. Levá androidova ruka se prudce vymrštila a chytila Berga pod krkem. Snažil se jí vytrhnout a roztáhnout prsty, které mu svíraly hrdlo. O jejich syntetický povrch si zlomil nehty. Před očima měl červenou mlhu a z dálky uslyšel výsměšný hlas: "To je podruhé, kdy se mě někdo snaží hořákem rozčtvrtit. Už mě to fakt štve."
Bergovo tělo sebou několikrát křečovitě škublo, než zůstalo nehybně ležet.

11
Charles vešel do Wessonovy kanceláře. Wesson se tvářil zničeně a kruhy pod očima prozrazovaly, že v noci toho moc nenaspal.
"Právě jsem dostal instrukce od Společnosti," řekl rozčileně. "Náš přítel si z nás dělal blázny. Je reportér asi tak jako ty nebo já. Dojdi pro něj. Musíme z něj dostat pravdu za každou cenu. Nemáme psychickou sondu, takže je to na tobě, abys mu rozvázal jazyk!"
Charles natáhl ruce před sebe. "Můžete mi důvěřovat, mám už nějaké zkušenosti. Jenom to zabere trochu času, protože bude nejspíš vytrvalý."
"Hlavní šéf žádá odpovědi na svoje otázky. Jak probíhá nakládání?"
"Bez problémů. Nepoužili jsme otroky, abychom nevzbudili pozornost posádky. Ještě před svítáním jsem

je všechny poslal do dolu. Míň svědků, míň řečí. Technici to zvládli sami, ale trvá to trochu dýl. Před polednem budou hotoví."
"Výborně! Teď přiveď vězně. Pošli taky někoho pro Berga. Rád bych věděl, co zjistil z těch nahrávek."
Za deset minut se objevil Charles a před sebou vlekl Marka. Wesson ho okamžitě napadl: "Včera jste nám lhal. Pravý Michael Anderson nikdy neopustil Zemi. Takže vám opakuji otázku: Kdo jste a pro koho pracujete?"
Když nedostal žádnou odpověď, s úsměvem pokračoval: "Jsme civilizovaní lidé, tak bychom si měli rozumět. Pokud ovšem zůstanete stále tak tvrdohlavý, nebudeme váhat a použijeme jiné přesvědčovací metody, pro vás bezpochyby velmi nepříjemné."
"Nemám, co bych vám řekl. Pohyboval jsem se po okolí a měl jsem chuť nadýchat se čerstvého vzduchu. A tak jsem tu přistál."
Wesson vztekle zakroutil hlavou. "Myslím, že jsem se příliš spoléhal na vaši inteligenci. Charlesi, ujmi se toho!"
Kolos přistoupil k Markovi a vší silou mu jednu vrazil.
Rána byla hodně tvrdá, i když ji ochranné pole trochu zmírnilo. Mark měl naneštěstí vzadu svázané ruce magnetickými pouty, takže nemohl zvýšit jeho intenzitu.
Charles zvedl ruku k další ráně. Mark rychle uhnul a prudce ho kopl kolenem mezi nohy. Charles zasyčel bolestí a překvapením. Mark využil malé výhody a úderem hlavy mu rozbil nos. Bylo slyšet křupnutí kosti. Chtěl ho ještě dorazit kopnutím do brady, ale zezadu ho chytili dva strážci.
Wesson zůstal sedět bez hnutí, tak tvrdou akci nečekal. Když viděl, jak se zápas vyvíjí, zavolal posily.
Zatímco se strážci vrhli na Marka, Charles se s nadávkami zvedal. Otíral si krev, která se mu řinula z nosu.
Wesson se obrátil na Marka: "Teď jsme se poučili, že nejste žádný amatér ani obyčejný reportér. Jste profesionál vycvičený k boji. Myslel jsem si to, protože přežít tak dlouho v nehostinných lesích vyžaduje speciální výcvik. K jaké službě patříte?"
Charles se k němu pomalu blížil. Obličej měl celý zkrvavený a v očích zášť. "Říkám vám, že promluví. Vy dva ho pořádně držte," houkl na strážce.
Zvedl pěst, ale přerušil ho technik, který přiběhl do kanceláře. Byl bledý a celý se klepal.
"Pane Wessone, pane Wessone," koktal, "právě jsem našel Berga v dílně. Je mrtvý!"
Ředitel vyskočil. "Cože?" vykřikl.
"Je uškrcený! Má rozmačkaný krk. A ten android se ztratil."
Ve zlomku sekundy si Wesson uvědomil, jaké následky může mít útěk toho robota. Nervózně stiskl tlačítko telefonu.
"Poplach!" křičel. "Utekl android. Prohledejte všechny baráky. Vyndejte dezintegrátor."
Pak se obrátil k Markovi: "Jste v kontaktu se svým androidem?"
"Jak bych mohl být?" opáčil ironicky Mark.
Ředitel mu příliš nevěřil. "Kontrolní věž!" křikl. "Zařiďte odposlech všech dlouhých vln. Až android začne vysílat, lokalizujte ho." Pak se osopil na zdrceného technika: "Co tady ještě děláte? Běžte do dílny a postarejte se o Berga."
Chvíli zůstal stát a díval se na Marka. "Možná že zbytečně blázníme. Androidi jsou přece naprogramovaní tak, aby nikdy neohrozili lidský život."
"Přesně to si zřejmě myslel váš inženýr," poznamenal Mark.
"Jak se mohlo něco takového stát?"
Mark pokrčil rameny.
"Já nevím. Vím jenom to, že když je Ray odpojený, má svou vůli a reaguje podle logiky."
Zadrnčel telefon.
"Wesson, slyším!"
"Tady sklad, šéfe, ten dezintegrátor... "
"Vyndejte ho."
"Není to možný, pane, je celý zničený."
"Dokážete ho opravit?"

"Je to málo pravděpodobný. Neměli jsme čas prohlédnout sklad, ale vypadá to, že náhradní díly jsou taky zničený."
"Kdy se to mohlo stát?"
"Pravděpodobně brzo ráno. Taky jsme našli mrtvýho strážce, má zlomený vaz."
Zničený Wesson stiskl další tlačítko. "Bezpečnost, jak jste daleko?"
"Stále hledáme, zatím bezúspěšně. Končíme prohlídku posledních baráků."
"Nemohl přece uprchnout, musel by porušit ochranné pole."
Wessona napadla jiná myšlenka. "Ověřte, jestli se neukryl mezi vězně. Poslali jsme je do dolů ještě v noci. Ve tmě se k nim mohl nepozorovaně připojit."
"Jak ho poznáme? Všichni ti divoši jsou stejní."
"Píchněte do nich! Ten, kterej nebude krvácet, je android! Taky zpřísněte dohled kolem energetický centrály. To je naše nejzranitelnější místo."
"Šéfe," namítl neviditelný hlas, "máme jiný problém."
"Jakej?" zařval Wesson.
"Strážci se ptají, co mají dělat, když ho najdou. Vypadá to, že má dezintegrátor. Neměli bysme se zatím schovat do nákladní lodi, než nám pošlou posilu?"
"Nejdřív najděte tu zatracenou hromadu železa!" zařval Wesson. Rychle uvažoval. "Charlesi, ty dojdi pro strážce. Vypadá to, že jsou nervózní a chybí jim šťáva. Připomeň jim, že nejsou placený za to, aby se flákali, ale aby taky dokázali vzdorovat v těžký situaci. Stav se pak u kapitána nákladní lodi. Ten starej darebák má zaručeně na palubě zbraně, který by se nám mohly hodit. Nediskutuj s ním o ceně. Já se pak dohodnu se Společností."
Charles kývl bradou na Marka. "Co uděláme s tímhle chlápkem?"
"Já se o něj postarám."
Ukázal na kovový obojek, který měl Mark pořád kolem krku. "Přines mi kontrolní skříňku. Několik dávek ho přivede k rozumu spíš než ty tvoje zbrklý lichotky. Dojdi si taky k doktorovi, ať ti opraví nos, než to tu všechno zasviníš!"
Charles odešel a Wesson znovu začal: "Máte ještě několik minut na rozmyšlenou. Proč se chcete obětovat pro pár mizernejch divochů? Společnost by ráda využila vašich služeb a profesionál jako vy by si tady určitě našel lukrativní místo."
"V roli svádějícího démona jste málo přesvědčivý, pane Wessone. Ani vy sám tomu nevěříte. Je přece jasné, že vám vaši nadřízení dali rozkaz mě zlikvidovat. Moje jediná útěcha je, že se určitě brzy potkáme. A jak znám Raye, vaše smrt bude hodně nepříjemná!"
Jeden ze strážců přinesl malou černou skříňku. Wesson ji vzal do ruky a zle se zasmál.
"Teď si ověříme, jestli jste opravdu tak statečný."

12

Charles se rychlým krokem blížil k nákladní lodi. Najednou se zastavil, zkamenělý hrůzou. Proti němu kráčeli tři domorodci. Muž, který šel vpředu, byl vysoký mladý blonďák s vypracovanou svalnatou postavou. Charlese ale víc upoutala žena, která kráčela za ním. Byla to brunetka, krásná jako socha. Zvířecí kůže, která jí zakrývala bedra a část ňader, ještě podtrhovala její šarm.
Charles, fascinovaný jejími půvaby, si vůbec nevšiml třetího příchozího.
Když došli až k němu, světlovlasý muž promluvil vybranou galaktickou řečí: "Příteli, rád bych se setkal s vaším ředitelem Paulem Wessonem. Buďte tak laskav a oznamte náš příchod."
Pod vlivem jeho zdvořilého tónu Charles automaticky zapnul vysílačku na svém opasku.
Zvonek telefonu se rozdrnčel v okamžiku, kdy se Wesson chystal zapnout černou skříňku. Ozval se jeho vzteklý hlas.
"Šéfe," hlásil mu Charles, "právě jsem potkal tři primitivy, kteří by vás chtěli navštívit. Vypadají jako primitivové, ale mluví galaktickým jazykem a znají vaše jméno."
"Odkud přišli?" chtěl vědět Wesson.
"Já... já nevím, najednou jsem je před sebou uviděl."
"Zavolej hlídky a přiveď je!" Otočil se k Markovi a vztekle poznamenal: "Tak vy máte na Terranii XXII

komplice! A klidně se nechají chytit. Tentokrát vás ale nepustím. A budete mluvit!"
Za dvě minuty vstoupil do kanceláře světlovlasý muž. Mark ho hned poznal, ale nedal na sobě nic znát. Telepaticky k němu vyslal: "Dobrý den, Tore. Vůbec jsem nedoufal, že bys mohl přijít tak rychle."
"Můj koráb byl naštěstí jen dvacet světelných let od tohoto systému."
"Dobrý den, Raxo, znovu se ozval Mark. Jste stále tak oslnivé krásná."
Poslední příchozí nebyl nikdo jiný než Ray.
"Rád tě zase vidím, Marku. Později ti vysvětlím, proč jsem tě nemohl kontaktovat."
Psychická komunikace trvala jen zlomek sekundy. Ve chvíli, kdy mladá žena procházela kolem, Charles vyzývavě zašeptal:
"S tebou si, kočičko, večer trochu pohraju."
Zena si ho změřila ledovým pohledem a řekla štítivě: "Důvěrnosti se mi hnusí, hlavně od mužského, který je pod mou úrovní."
"Zítra změníš názor, protože se o tebe postarám!"
Přiblížil se k ní, aby ji mohl rukou poplácat po zadku. Ruka se však zarazila pár centimetrů od cíle. Charles zařval bolestí. "Moje ruka... celá hoří..." Potácel se a zoufale křičel: "Mám ji utrženou! Dělejte něco... Pomoc!"
Wesson a ostatní strážci na něj jen udiveně zírali. Na jeho ruce nebylo absolutně nic vidět. Teď dokonce klesl k zemi, tvář měl zkroucenou bolestí a po čele mu stékaly kapky potu.
"Co se mu stalo? Nemůžeme mu pomoct?" zeptal se Wesson.
Tor mu odpověděl svým klidným způsobem: "Myslím, že dokud se mé ženě neomluví a ona to nepřijme, nezbaví se té bolesti."
Charles, který to slyšel, zašeptal: "Udělám všechno, co chcete, jenom mě pro smilování boží pomozte!"
"Já myslela, že slovo slitování je pro vás neznámé," řekla mladá žena. "Čekám na vaši omluvu."
Charles se marně snažil něco ze sebe vydat: "Já... já..."
Raxa ho suše přerušila: "Slyšela bych lépe, kdybyste klečel!"
Hrdost mu bránila, ale bolest, která mu svírala ruku, byla silnější. Z posledních sil ze sebe vypravil: "Přijměte... moji omluvu..., paní."
"Přijímám," odpověděla sebejistě.
V tu chvíli bolest ustala. Vyčerpaný Charles zůstal ležet na zemi. Sotva vnímal ženina slova: "Celý měsíc teď nemůžete ruku používat. Kdybyste váhal ještě několik minut, byla by ochrnutá navždy."
Wesson se jako první odvážil něco říct. "Kdo jste a co si přejete?" zeptal se.
Tor se mu zadíval do očí: "Moje jméno není důležité," odpověděl tiše. "Přeji si jen, abyste okamžitě odešel z této planety a už nikdy se sem nevrátil."
"Nikdy!"
"Je lépe dříve přemýšlet a teprve potom mluvit," poznamenal ještě Tor. Pak dlouhým krokem přistoupil k Markovi. "Promiň, příteli, nevšiml jsem si tvé nepříjemné situace."
Napřímil ukazováček a kovový obojek kolem Markova krku rázem povolil a magnetická pouta spadla na zem. Mark si mnul prsty a ohmatával si pochroumaná ramena.
"Děkuju ti," vyslal k Torovi telepaticky, "ale nezapomeň, že jsou ozbrojení a odhodlaní ke všemu."
"Buď klidný, A 1 nad námi bdí."
Mark věděl, že A 1 je velmi silný a dokonalý robot, který stále zůstává v kontaktu s Torem.
Wesson se rozčílil. "Naposledy vás žádám, abyste mi odpověděli!"
Vrhl se na Tora a udeřil ho do obličeje. Měl pocit, jako by dlaní narazil na tvrdou zeď a jako by ho někdo silně uhodil do levého oka. Cítil, jak mu nabíhá víčko. Zmocnila se ho zuřivost.
"Střílejte, no tak střílejte přece!" křičel na své muže.
Dva strážci, kteří byli úplně vyvedení z míry vývojem událostí, však stáli jako přimrazení. Jen Charles, zkroucený v rohu místnosti, se stále ještě nevzdával myšlenky na pomstu. Vytáhl laserovou pistoli a vystřelil na Tora. To ovšem neměl dělat. Laserový paprsek se zarazil o neviditelnou překážku, odrazil se a trefil Charlese přesně mezi oči.
Pobledlý Wesson mohl jen pozorovat, jak se jeho velké tělo pomalu zachvělo v křeči.
"Já jsem mírný člověk," řekl Tor velmi pomalu. "Nemám tak impulzivní povahu jako moje žena. Důsledně

respektuji pozemský zákon, který by měl sloužit jako určitá ochrana. Vy jste mě chtěl napadnout a sám jste byl napaden, Charles mě chtěl zabít a teď je mrtvý. Přistupme ale k vážnějším věcem."
Wesson, celý zpocený, stiskl tlačítko telefonu. "Kapitáne Souvarofe! Okamžitě připravte dvě řízené střely s atomovými hlavicemi. Na můj povel je shodíte na dvě nejbližší vesnice. Buďte připraven do deseti sekund."
"Podle rozkazu, pane Wessone."
Velkým oknem bylo vidět na přistávací plochu. Mark rozeznával nákladní loď i rampu s řízenými střelami.
"Vzdejte se," křičel Wesson, "nebo budou ti vaši primitivové vyhubeni."
Tor mu klidně odpověděl: "Tento způsob vydírání je velmi podlý. Raději skončete s takovými hrozbami. Žádám vás, abyste zrušil svůj rozkaz."
Wesson se jen pohrdlivě zasmál. "Máte deset sekund na to, abyste rozhodl o jejich životě a smrti! Devět... osm... sedm... šest..."
Tor na okamžik zavřel oči.
"Pozor," varoval ho Wesson, "Za pět sekund přikážu odpalovací rampě, aby vypálili."
"Jaké odpalovací rampě?" zeptal se mírně Tor.
Tam, kde ještě před sekundou stála nákladní loď, nebylo nic. Také kontrolní věž zmizela. Nad hlubokou propadlinou se vznášel lehounký oblak.
Wesson přistoupil k oknu a nevěřil svým očím. Musel se na chvíli něčeho chytit, aby se vzpamatoval. Nákladní loď už neexistovala!
"To není možné," opakoval si pro sebe, "neslyšeli jsme žádný výbuch! To musí být optický klam!"
Tor mlčel a ani se nepohnul. Jen na jeho obličeji se objevil ironický úsměv. Několik minut uběhlo v tíživém tichu. Najednou vtrhl do kanceláře jeden z techniků. Rozčilením mu přeskakoval hlas.
"Pane Wessone... Energetická centrála..."
"Co je s ní?" zavrčel ředitel.
"Ona... ona zmizela se vším, co bylo uvnitř."
Události náhle dostaly spád. Nejprve se v telefonu ozval vedoucí výroby: "Co se to děje? Jestli se během čtvrthodiny neobnoví dodávka energie, pec můžeme odepsat!"
Pak se ozval hlídač dolu: "Tady Doug. Obojky vězňů nefungují, nemáme energii. Ve tmě už nejsme pány situace. Já... Ach!"
Bolestivý výkřik přerušil jeho slova. Bylo slyšet, jak někdo prudce oddychuje, potom se rozhostilo ticho. Po chvíli bylo vidět, jak první humanoidi vybíhají z dolu. Nejdřív se na okamžik zastavili, ale pak se rozběhli přes přistávací plochu.
Mark počítal postavy, které běžely směrem k lesu. "Myslím, že už jsou všichni venku," řekl.
Tor se obrátil ke zdrcenému Wessonovi. "Radím vám, abyste okamžitě evakuovali vaši základnu. Každou čtvrthodinu zmizí jedna vaše budova."
"Zničil jste naši nákladní loď," namítl zoufalý Wesson.
"Vím, že máte ještě malou kosmickou loď. Cesta na některou z planet Pozemské unie bude nepohodlná, protože se budete muset vtěsnat do malého prostoru. Avšak je to stále příjemnější než útulný hrob na Terranii. Ještě jedna maličkost. Informujte ředitele vaší společnosti, že tato planeta je od nynějška pod mou ochranou. Každá kosmická loď, která by se zde pokoušela přistát, bude zničena. Na to nezapomeňte."
Významným gestem vzal za ruku svou ženu Raxu a řekl: "Pojďte, moje drahá, tady už nemáme co dělat!"
"Musím to oznámit Společnosti," drmolil Wesson.
Stiskl několik vypínačů, ale obvody zůstávaly hluché. Zapomněl, že hlavní vysílač hyperprostorových vln se propadl do země spolu s kontrolní věží. Najednou si na něco vzpomněl. Před kolika minutami odešli? Před pěti, sedmi? Ten muž říkal, že každou čtvrthodinu zmizí jedna budova. Bude tou příští jeho kancelář?
Strážci, které přivolal, tu nehybně stáli a zřejmě se jim hlavou honily stejné myšlenky. Wesson unaveným pohybem zvedl telefon: "Urychleně opusťte všechny budovy! Opakuji: okamžitá evakuace! Shromážděte se na přistávací ploše. Připravte kosmickou loď. Připravte ji pro odlet na Zemi. Okamžitě proveďte mé

rozkazy!" Odložil telefon a nacpal si několik papírů do příruční kabely. Pak se zastavil na chvíli u východu, jako by se chtěl naposled rozloučit se svou kanceláří, a rychle vyšel ven. Jeho strážci, kteří byli čipernější, šli asi dvacet metrů před ním.

13

Mark odešel za svými přáteli. Stále se nemohl vzpamatovat z toho, jak rychle se vše odehrálo. Znal působivé metody posledního představitele Kalienské říše, ale poprvé viděl Tora takhle jednat. Navíc měl velké starosti. Věděl, jaké naděje do něj vkládali Khov s Neumanem, a nebyl spokojený s výsledky své mise. Humanoidi z Terranie XXII jsou zachráněni, ale za jakou cenu!

Po čtvrthodině chůze lesem se Tor zastavil. V tu chvíli se zhmotnilo A 1: duhové těleso vejčitého tvaru, asi dva metry vysoké. Pohybovalo se jen pár centimetrů nad zemí.

"Myslím, Marku, že se na Terranii nechceš moc dlouho zdržovat, maximálně že se rozloučíš s M'Nin."

Při této vzpomínce se na Markově tváři objevil úsměv. "Situace by asi byla delikátní, protože M'Nin se vrátil její první manžel. Nemám chuť hrát frašku. Lepší bude, když nenápadně zmizím, než abych se účastnil jejich shledání."

"V tom případě pojď na naši loď. Myslím, že ti dobré jídlo přijde vhod, a aspoň se spolu trochu pobavíme. Asi se mě chceš zeptat na spoustu věcí."

"Nechal jsem svůj modul dost daleko odsud."

"Já vím! Ray a A 1 ho přivezou na palubu naší lodě."

Vedle nich se začala zhmotňovat zlatá koule.

"Pojďme," usmál se Tor, "umírám žízní!"

Ani ne o půl hodiny později už byli na palubě kalienské lodi. Tor je zavedl do honosného salonu. Když Mark viděl, jak Raxa nad ním krčí nos, zeptal se: "Poslyš, příteli, nemohl bych nejdřív do sanitární části? Abych vypadal jako dokonalý primitiv, Ray mě postříkal nějakým příšerným smradem. Moc rád bych se toho zápachu zbavil."

"Já tě tam doprovodím. A 1 se zatím bude věnovat Rayovi. Naši dva androidi si moc dobře rozumějí."

Když se Mark vrátil do salonu, cítil se skvěle, čistý a oblečený v nové kombinéze. Tor se také převlékl a Raxa si vzala elegantní smaragdově zelenou tuniku.

Tor nabídl Markovi skleničku.

"To je tvoje oblíbená značka skotské, pokud ovšem A 1 nezapomněl recept."

Mark se usadil do měkkého křesla, které se dokonale přizpůsobilo tvaru jeho těla. Zdvihl skleničku a připil svým přátelům: "Na vaše zdraví, drahá Raxo, a také na Torovo."

Tor chvíli vychutnával ostrou chuť alkoholu a pak poznamenal: "Jsi příliš zdvořilý, než aby ses zeptal, ale vidím na tobě, že umíráš zvědavostí. Jak jsem ti už řekl, moje kosmická loď byla odtud vzdálena dvacet světelných let. Když je třeba, dokáže být velmi rychlá, a tak jsme se za dvě hodiny dostali do systému Terranie. Vzpomněl jsem si, že A 1 může snadno komunikovat s Rayem, a proto jsem ho požádal, aby se s Rayem spojil. Nebylo to tak těžké. Myslím, že by ti Ray mohl vyprávět zbylou část."

Mark se ho zeptal: "Můžeš mi vysvětlit, jak ses dokázal pohybovat bez energie?"

Android se ušklíbl. "Už dříve, když se mě lidi snažili odpojit, jsem zjistil, že je daleko jednodušší instalovat zdroj u vypínače. To mi umožnilo ty akrobatické cviky, které jsem prováděl, když jsem se té z toho snažil dostat. A potom jsem se taky musel zbavit toho zvědavce, který mě chtěl pitvat s hořákem."

"Případ dovolené sebeobrany," zasmál se Mark.

"Proč ne? Pak jsem musel najít dezintegrátor, ten mě jediný mohl ohrozit. Ujišťuju tě, že jsem měl v mozku zafixováno, že jsi v pořádku. Když jsem ho vyřadil z provozu, šel jsem na energetickou centrálu. V tu chvíli jsem uslyšel volání A 1. Žádal mě o spojení, měl jsem Torovi dodat všechny potřebné informace, které jsem měl k dispozici."

Tor se vložil do řeči se svým věčným úsměvem: "Než jsem dospěl k tak vážnému rozhodnutí, musel jsem shromáždit všechnu dokumentaci. Proto jsem potřeboval Rayovy nahrávky, Pokračování už znáš. Za dvě hodiny nezbyde ani stopa po přítomnosti pozemšťanů na Terranii XXII."

Dopil sklenku a pak pokračoval: "Víš, že jsem tvůj přítel a že věřím tvým slovům. Avšak civilizace tak primitivní, jako byla ta, kterou jsme opustili, potřebuje ke svému vývoji stovky tisíc let. V čele Pozemské

unie se vystřídá ještě mnoho prezidentů. Jeden z nich by mohl zrušit zákon o nevměšování. Ty víš, že mám rád primitivní společnosti, možná právě proto, že sám jsem strávil mládí v jedné z nich. Rozhodl jsem se, že si vezmu Terranii XXII pod ochranu. Žádám tě, abys to vysvětlil svému prezidentovi. Není to žádný projev nepřátelství vůči vaší rase, ale jen zajištění do budoucností. Hlavně ať se nepokoušejí vyslat na Terranii XXII další kosmické lodě, nebo budou všechny bez výjimky zničeny."
"Chápu tě, Tore, a budu se to snažit tlumočit svým společníkům."
Raxa se se smíchem zvedla: "Co byste řekli pokračování při jídle? Po té procházce lesem mám hlad jako vlk!"
* * *
Richard Trenton si opakoval projev před svou videokamerou. "Moji drazí krajané, moji přátelé, ve jménu všeho, co je nám nejdražší..."
Jeho lyrický vzlet přerušilo drnčení telefonu. "Zakázal jsem vám, aby mě kdokoliv rušil!" zařval celý brunátný.
Odpověděl mu vzrušený hlas sekretářky: "Přijmete pana Towsena? Říká, že je to velmi naléhavé!"
Towsen věděl, jak velký význam přikládá šéf přípravě svých projevů. Aby porušil jeho zákaz, k tomu musí mít opravdu vážný důvod.
"Pozvěte ho dál," zabručel Trenton.
Towsen byl nervózní, už když k němu vcházel. Ani se neomluvil za své vtrhnutí a hned spustil: "Naše základna na Terranii XXII je dočista zničená, stejně jako nákladní loď. Ti, co přežili, utekli na spojovací lodě."
"Jak se to stalo?"
"Tady je nahrávka Wessonovy zprávy."
Oba dva napjatě poslouchali. Trenton se chvílemi neudržel, aby nevykřikl. Na konci nahrávky už křičel naplno: "To je opravdové vyhlášení války! Dojdu za prezidentem a budu o tom informovat Pozemskou unii. Taky máme oporu v galaktických eskadrách, které nám pomáhají."
Towsen to neprožíval tak silně jako jeho šéf.
"Bylo by to dokonalé, nebýt jedné maličkosti," podotkl.
"Jaké?"'
"Jde o humanoidy z Terranie XXII. Když tam vojáci objeví jejich přítomnost, bude pro nás planeta ztracená, navíc bude jasné, že jsme porušili zákon o nevměšování. Než o tom řeknete prezidentovi, nechal bych jednat kapitána Wlassofa, kterého jsem tam poslal na misi kvůli... ehm... úplnému odvšivení. Jeho kosmická loď přistane na Terranii XXII za čtyřiadvacet hodin. Ten čas musíme využít, abychom se připravili na naše protivníky."
"Co tedy radíte, Georgesi?"
"Podle Wessona ten světlovlasý muž a jeho žena nejsou lidské bytosti a jejich vyvinutá technika je jiná než naše. Zato první zajatec je nepochybně pozemšťan stejně jako jeho android. Bude to asi ostřílený agent."
"Dostal jsem formální ujištění od prezidenta, že ani SDPP, ani Vesmírná policie nevyslaly na Terranii misi."
"Oficiálně je to jisté, ale když jsem po tom pátral, zjistil jsem, že nějaký kapitán Mark Stone zažádal o měsíc dovolené. Okamžitě mu to schválili."
"To může být jen shoda náhod."
"Samozřejmě, ale mám ještě něco. Stone je jediný agent, který vlastní androida!"
Trenton se na něj pozorně zadíval: "Jak je to možné? Tyhle mechanismy jsou velice nákladné, kde na to vzal?"
"V SDPP se říká, že mu jej dala nějaká mladá bohatá žena."
"Toho se musíme chytit. Nasaďte na tu stopu všechny informátory. Nehleďte na to, co to bude stát, musíte zjistit všechno, co potřebujeme. Každou hodinu mě průběžně informujte. Hlavně vyžaduji absolutní utajení. Kdyby na veřejnost proniklo, že už netěžíme na Terranii XXII, kurz našich akcií by poklesl a dostali bychom se do kritické situace. Těžko bychom se vzpamatovávali vzhledem k podobnému maléru na planetě Wilk. Byl by tu nový skandál! Dostal bych výpověď a vy koneckonců

také. Spoléhám na vaše schopnosti."

14

Nejchutnější večeře, jakou kdy Mark jedl, byla u konce. Díky svým několika končetinám je A 1 stačil dokonale obsloužit.

Tor zvedl svou skleničku whisky.

"Na tvé zdraví, příteli. Vím, že teď spěcháš, abys podal generálovi zprávu o misi. Předej mu mé pozdravy, ujisti ho o mém přátelství, a ať si dobře vybírá své spolupracovníky," dodal šibalsky.

Raxa se připojila. "Opět jsi projevil svou statečnost, Marku, a musím říct, že hned po Torovi tě obdivuji ze všech lidí nejvíc. Rádi jsme tě zase viděli a pomohli ti."

Mark zvedl skleničku a odpověděl: "Na tvou krásu a na naše přátelství!"

Když dopili, poznamenal Tor: "Ve skutečnosti nevím, jestli jsme ti vůbec pomohli. Budeš teď mít co vysvětlovat svým nadřízeným. Kdyby to bylo možné, rád bych o tobě zase brzy uslyšel. Vezmi si svůj krystal. Věděl jsem, že když ti ho dám, určitě ho použiješ."

Zvedl se a doprovodil Marka do skladiště v podpalubí, kde A l s Rayem uložili modul dovezený z Terranie. A l nadiktoval Rayovi potřebné souřadnice, aby se rychle dostali k Neptunovi S.

"Na shledanou, příteli," řekl Tor. "vesmír je ohromný, ale já věřím, že se zase setkáme."

Vyrovnávací komora se otevřela a modul byl vystřelen do vesmírného prostoru. Mark se naposledy ohlédl na kalienskou loď, ale už ji nespatřil.

"Kurz vpravo k Neptunovi. Musíme spěchat, abychom brzy dorazili na Zemi. Myslím, že teď si zasloužíme opravdovou dovolenou!"

* * *

Towsen vešel do Trentonovy kanceláře celý bledý. Kruhy pod očima svědčily o tom, že v posledních několika hodinách vůbec nespal.

"Situace na Terranii XXII je horší, než jsme předpokládali, pane. Tady je nahrávka posledního rozhovoru s kapitánem Wlassofem." S úšklebkem dodal: "Je to darebák, který by bez mé pomoci dávno skončil na popravčím křesle."

Položil malý kazetový přehrávač na Trentonův stůl a stiskl tlačítko.

Na obrazovce se objevila pilotní kabina. Před řídicím panelem seděl Wlassof, dobře stavěný světlovlasý chlapík, a oznamoval: "Přiletěli jsme do systému Terranie XXII a rychle se přibližujeme k planetě. Detektory nesignalizují žádnou kosmickou loď nablízku. Za dvě minuty budeme na místě."

V tu chvíli se ozval mužský hlas mluvící galaktickým jazykem: "Pozor, pozor, na tuto planetu je zakázán přístup všem kosmickým lodím. Změňte laskavě svůj cíl letu. Opakuji: na planetu nemá přístup žádná kosmická loď. Pokud nebudete respektovat zákaz, budete zničeni."

Wlassof se otočil k obrazovce. "Veliteli, radiovysílač nedokáže lokalizovat původ vzkazu. Snižuji rychlost."

"Můžete rozlišit satelity, které by vás mohly ohrozit?"

"Věřte mi, že znám všechny triky Vesmírné policie! Není tu vůbec nic vidět."

Opět se ozval stejný hlas. "Nevzali jste na vědomí moje varování. To je velmi vážná věc. Máte dvacet sekund na to, abyste opustili prostor. Vaše loď bude zničena. Vaše dezintegrátory jsou neúčinné."

Prudký náraz hnul s lodí.

"Toto je poslední varování. Musíte změnit cíl cesty. Za deset vteřin bude pozdě."

Wlassof se tvářil velmi sklesle. Poslouchal hlášení svých techniků.

"Neznáme původ střely, která vybuchla vedle našeho korábu."

"Detektory nic neodhalily. Stále nic nevidíme."

Hlas znovu oznámil: "Zapřísahám vás, otočte loď! Pět... čtyři... tři... dva... jedna..."

Na obrazovce byly vidět silné záblesky, pak se přerušilo spojení. Oba muži chvíli zůstali bez hnutí, pak Towsen zašeptal: "Všechny naše snahy o navázání kontaktu s Wlassofem byly marné. Vypadá to, že jejich loď byla zlikvidována!"

"Nesmysl!" vykřikl Trenton. "Neznámé zbraně! Tu záhadu musíme odhalit. Jak jste daleko se Stonem?"

"Prý si vypůjčil jachtu slečny Swensonové a odjel na Venusii."

Trenton se pousmál. "Vypadá to, že ten kapitán má příjemné kontakty. A dál?"
"Zalarmoval jsem naše informátory na Venusii. Podle jejich prvních zpráv to nevypadá, že by tam Stone přistál."
Ředitel nervózně bubnoval prsty do stolu.
"Je možné, že jste měl správný odhad. Chci toho Stonea. Je to náš jediný spojovací článek s tím záhadným světlovlasým mužem. Chci, abyste mi ho sem přivedl."
"To půjde těžko."
"Zadržte ho! Normálně měl opustit systém Terranie XXII už před dvanácti hodinami. Pospěšte si."
Towsen se necítil ve své kůži. Oči měl sklopené k zemi.
"Už jsem přemýšlel o jednom řešení. Znám kapitána, který by se ujal toho úkolu, ale..."
"Jaképak ale! Upalujte!" Towsen však pokračoval, jako by Trentona neslyšel: "...ale ten člověk vyžaduje zálohu v hotovosti."
"Dělejte co chcete, já chci vidět výsledek."
"Můj účet je přečerpaný, potřeboval bych otevřít nový."
V ruce držel list papíru, který Trenton rychle podepsal.
"Dostanete dvojité prémie, když chytíte Stonea."
"Děkuji, pane."
Než Towsen odešel, Trenton se ho ještě zeptal: "Kdo byl informován o Wlassofově nehodě?"
"Dva naši technici ze spojů. Ale ti budou mlčet, to vím."
"Dobře! Na burze to nevypadá zrovna nejlíp, naše akcie stojí dost nízko. Stačí jedna špatná zpráva, aby nás to potopilo. Banky by nám zmrazily všechny účty!"

15

Mark seděl v křesle pro pomocného pilota a na chvilku si zdříml. Před osmačtyřiceti hodinami opustil Neptun S systém Terranie XXII. Mark si už potřeboval odpočinout, ale začínal se trochu nudit. Elsina loď byla velmi dobře vybavená, ani neznal všechny ty novinky a váhal, jestli je má používat.
Najednou se na videofonu rozsvítilo světlo. Mark rychle zapnul kontakt. Obraz zůstal zastřený, ale ze sluchátka se ozval přerývaný hlas: "Tady kosmická loď Eridan. Byli jsme zasaženi meteoritem. Pozice: 12.27.39.82.34.33. Jsme ohroženi... May day may day... Opakuji pozici... may day may day."
Tento starý signál tísňového volání přetrval několik století a jeho původ je dnes už legendou. Pocházel snad z dialektu, kterému se říkalo francouzština? Byl odvozen od slova "m'aidez", na pomoc?
Teď nebyl čas na to, aby studoval původ slov.
"Jak daleko jsme od toho systému?" zeptal se Mark.
Ray, který už zadal souřadnice do počítače, odpověděl: "Ani ne čtvrt hodiny!"
"Připrav co nejbližší výstup a informuj tu loď, že letíme k nim."
"Spojení je přerušeno, nemůžu ho navázat."
"Nesmíme ztrácet čas. Uvidíme na místě."
Android začal programovat automatického pilota.
"Tak dělej," naléhal Mark.
Přestože ho Mark neustále popohánět, Ray psal zbylá čísla velmi pomalu.
Mark znovu ucítil obvyklou nevolnost při průletu subprostorem. V uších mu znělo výhružné zvonění. Zvedl se a třepal hlavou, aby se uvolnil.
"Co se děje, Rayi?"
"Dvě střely na stodvacítce. Vzdálenost sto kilometrů. Rychle se přibližují."
"Odkud jsou?"
"Zahlédl jsem kosmickou loď dost daleko za námi. Žádná stopa po nějaké ohrožené lodi."
"Pravděpodobně to jsou piráti a my jsme naletěli na falešné volání o pomoc."
Na obrazovce se objevila zjizvená tvář. Byla břidlicově modrá, což znamenalo, že pochází z planety Solan. Solan byla jedna z posledních planet, které se připojily k Pozemské unii, a dosud se nevyrovnala se ztrátou své nezávislosti. Její přistávací rampa se stala vyhledávaným prostorem pro piráty. Čerpali tu pohonné látky a prodávali kradené věci místním obchodníkům, kteří je dále vyváželi jako solanské

výrobky.
Muž na obrazovce suše řekl: "Vyzýváme Neptuna S, aby se vzdal. Když se nevzdáte, vyšlu proti vám další střely. Máte na to dvacet sekund. Pospěšte si."
"Jakou budu mít záruku?" zeptal se Mark.
"Mé slovo vám musí stačit," odpověděl pirátský kapitán.
"Podle mého názoru nemá vaše slovo žádnou váhu," ušklíbl se Mark. "Mám vlastní řešení."
Obrátil se k Rayovi a telepaticky ho vyzval: Otoč loď o padesát stupňů a vypusť náhradu.
Náhrada byla naprosto dokonalá kopie Neptuna S, co se týče tepelné energie, objemu a magnetického pole. Ti, kteří po nich stříleli, se na ni okamžitě zaměřili. Pronásledovali nesprávnou kořist, a kosmická loď jim mezitím unikla.
"Nezapomeň na odvetu," připomněl Rayovi Mark.
Proti dvěma nepřátelským střelám vyslali svoje dvě torpéda.
Když je spatřil pirátský kapitán, rozšířily se mu zorničky údivem: "Ale... jachta přece nemůže být ozbrojená! Nemáte právo... "
Mark se zasmál: "Loď, která volá o pomoc, obvykle nenapadá ty, kteří jí na pomoc přijdou. Teď jsme vyrovnáni."
Jedním pohybem vypnul spojení.
"Rayi, zvyš rychlost a zmizme odsud! Tady není koho zachraňovat!"
Zrychlení Marka přimáčklo k sedadlu. Na postranní obrazovce sledoval střely, které je pronásledovaly.
"Tenhle pirát není žádný nešika," komentoval je Ray. "Podívej, taky vyslal náhradu, na kterou dopadla naše torpéda."
"Ale ty další už zasáhly svůj cíl, ne?"
"Předpokládal jsem jeho reakci, a tak jsem změnil programování."
"Ty jsi opravdový stratég," usmál se Mark.
Střely právě narazily na ochranné pole a při výbuchu se obrazovka rozzářila. Mark skoro vykřikl.
"Musí tam snad mít zesílený generátor! Normálně by ho průnik střely do ochranného pole zničil."
"Přesně! Teď vypálil protistřely. Chová se jako nějaký křižník Pozemské unie. Dvě salvy po šesti střelách! To naše ochranné pole nevydrží."
Mark sledoval obrazovku, kde se střely měly objevit.
"Budeme mít dost času, abychom zmizeli v subprostoru, dřív než nás zasáhnou?"
Ray bušil do počítače. "Sotva! Na to bychom potřebovali víc jak pět minut. Tyhle střely jsou ďábelsky rychlé."
Na prostřední obrazovce se objevila planeta obklopená hustou mlhou.
"Mohli bychom se k ní přiblížit?"
"Manévr 22.44, to znám," postěžoval si Ray. "Od té doby, co ho používáme, máme jen samé nepříjemnosti."
"Jestli máš lepší nápad, tak je nejvyšší čas!"
"Nemám a ty to dobře víš. Zapni si magnetické pásy, protože to s námi pěkně hodí."
Neptun teď směřoval přímo do středu planety.
"Vzdálenost střel 20 000 metrů," oznámil hlas počítače... "15 000 metrů..."
Planeta nyní zabírala celou obrazovku.
"Čpavek a tekutý vodík," konstatoval Ray. "Doufejme, že se o tenhle pojízdný mrazák nerozbijeme."
"Střely 10 000 metrů..."
Ray zkontroloval poslední údaje počítače. "Pevně se drž! Bude to jen taktak. Já zpomalím."
"Střely 5 000 metrů..."
Mark cítil ohromný tlak na ramenou.
"Střely 2 000 metrů... 1 000... 500..."
V poslední sekundě Ray změnil trasu Neptuna. Přestože antigravitační systém působil naplno, ztratil Mark vlivem odstředivé síly vědomí. Střely, které je pronásledovaly, nestačily změnit svůj směr a rozbily se o planetu.
Mark znovu přišel k vědomí. Z nosu mu tekl pramínek krve.

"Já žiju, jak jsi to dokázal, Rayi?" povzdychl si.
"Bohužel se to tak docela nepovedlo. Ty první jejich střely jsou zničené a my museli obletět planetu, abychom se připravili na protiútok. Poslal jsem za nimi čtyři torpéda, jenže ten zatracený kapitán je zaregistroval. Správně odhadl, že se uchýlíme k tomuhle manévru, a měl dost času po nás dvakrát vystřelit. Těm posledním střelám se nemůžeme vyhnout, a tak je musíme nechat být. Doufejme, že máme dost silný generátor, který to vydrží. Pozor!"
S Neptunem S to prudce hodilo a na zlomek sekundy se všechno rozzářilo.
"Několik drobných poškození," konstatoval Ray. "Snížení účinnosti generátoru o dvacet procent. Přerušuji přídavné obvody. Drž se! Zásah druhé střely!"
Tentokrát byl náraz mnohem prudší: zhaslo světlo a rozsvítila se světla signalizující únik. Začala blikat spousta různých kontrolek.
"Ochranné pole je porušené. Generátor nefunguje. Probíhá automatická regenerace."
Obrazovka se znovu rozsvítila a Mark úzkostlivě sledoval trasu jejich střel. Pirát byl zřejmě nepříjemně překvapený Rayovým protiútokem. Zkoušel manévrovat, ale jeho rychlost nebyla dostatečná, aby mohl vyslat náhradu.
První dvě střely ho zasáhly a Mark měl nepříjemný pocit, že přestože zasáhly jeho generátor, loď hladce pokračuje dál.
"Jestli vyšle další střelu, jsme ztraceni," povzdychl si.
"V téhle chvíli to nemůže udělat," řekl klidně Ray, "protože si musí udržet obrazovku v činnosti. Všechno závisí na našich posledních střelách."
"Nemůžeš ještě jednou vystřelit?"
"Systém je teď mimo provoz."
V tom momentě se střely dostaly do ochranného pole cizí lodě a vybuchly. Objevil se silný záblesk a loď nebylo vidět. Pak se však znovu ukázala, jako by se pozemšťanům vysmívala.
"Vedle," řekl Mark tlumeným hlasem.
Najednou z pirátského korábu vyšel bílý oblak. Byl tak málo zřetelný, že si Mark zprvu myslel, že to je optický klam. Ale za několik vteřin se oblak zvětšil a na korábu se objevila prasklina. Nejprve malá, ale velice rychle se zvětšovala. Kosmická loď vybuchla a zůstal po ní jen zářivý opar.
"To bylo nadoraz," řekl chladnokrevně Ray. "Jejich generátor nebyl tak silný, jak jsme si mysleli."
Mark byl celý zbrocený potem. Rukou si otřel orosené čelo a zašeptal: "Ještě štěstí že jsme byli tak daleko od nich. Tak se nám podařilo uniknout prvním střelám a ušetřit energii."
"To nebyla náhoda. Nevím, proč se mi to volání o pomoc zdálo podezřelé. Na poslední chvíli jsem trochu změnil souřadnice, které nám udávali."
"To byla chvályhodná iniciativa," zasmál se Mark.
Uvědomil si, že kybernetik by nikdy nepřipustil, že by androidi mohli mít intuici.
Ray ho požádal: "Zůstaň u řízení, já jdu zkontrolovat loď. Normálně by už měl generátor fungovat."
Mark prohlédl všechny číselné ukazatele a pak se zvedl.
"Hlídat to nemusím," zabručel. "Stejně nemůžeme manévrovat."
Došel k automatu na nápoje a dal si skotskou. Elsa nikdy nešetřila na detailech a její alkohol byl vždycky prvotřídní kvality.
Když uviděl přicházet Raye, pozvedl skleničku.
"Je to zlé, Marku. Jedna část generátoru to nevydržela a překáží ostatním, aby fungovaly. Jedeme jen na dvacet procent výkonu, s čímž se nedostaneme ani do subprostoru."
"Dokázal bys to opravit?"
"Snad ano, ve skladu máme náhradní díly. Stejně ale musíme někde přistát, protože generátor se bude muset vypnout."
Mark několik minut sledoval obrazovku vnější viditelnosti.
"Tenhle sluneční systém má jen šest planet. Na třetí bychom mohli přistát."
"Potřebujeme šest hodin, abychom se k ní přiblížili."
"Nebude to zrovna ráj," zavrčel Mark, zatímco si prohlížel údaje z analyzátoru. „Nemá atmosféru a vnější teplota se v oblasti rovníku pohybuje mezi minus osmdesáti a plus šedesáti stupni. Hustota je

dvakrát větší než na Zemi, ale rychlost otáčení je o mnoho vyšší a částečně redukuje gravitaci."
"Jenže nám to musí vyhovovat," řekl Ray. "Jediná potíž je, že tam nenajdeš žádnou ženskou, která by ti dělala společnost, zatímco já budu pracovat. Malá léčebná kúra ti jen prospěje!"

16

Už dvanáct hodin stál Neptun S na široké planině pokryté červeným pískem. Mark seděl v pilotní kabině a sledoval obrazovku vnější viditelnosti, protože radary, které neměly energii, zatím nefungovaly. Poslouchal Raye, aby věděl, jak práce pokračuje.
"Musel jsem vyměnit porouchanou součástku. Roztekla se a bránila procesu automatické regenerace. Hlavní obvody už fungují. Myslím, že za šest hodin budeme mít potřebné množství energie."
V tu chvíli se rozsvítil videofon a na obrazovce se objevila přísná tvář vojenského důstojníka.
"Plukovník Parker z Vesmírné policie," představil se. "Legitimujte se, prosím."
Mark byl velmi překvapený. S plukovníkem Parkerem se již několikrát setkal při svých misích. Přestože jejich vztah nebyl nijak vřelý, vzájemně se respektovali.
"Já... já jsem poručík Ray Johnson, druhý důstojník na Neptunu S. A tohle je kapitán Mark Stone," řekl Ray a ukázal na Marka.
Parker nevypadal vůbec udiveně.
"Zachytili jsme tísňové volání, a když jsme prolétali tímto systémem, našli jsme trosky kosmické lodi. Mysleli jsme, že by tu mohli přistát v záchranných člunech někteří členové posádky. Prohledáváme tuhle planetu. Co vy tady děláte?"
"Byli jsme napadeni pirátskou lodí a máme rozbitý generátor."
"Potřebujete pomoc?"
"Budeme rádi, děkujeme, nemůžeme to totiž opravit."
"Přistanu s křižníkem někde blízko vaší lodi. Přijďte ke mně na palubu se seznamem, co potřebujete. Já se na to potom podívám se svými techniky."
Když se domluvili, Mark se zasmál.
"Parkerovi dělá potíže předstírat zdvořilost."
"Mluvil jako pod nátlakem," přisadil si Ray.
"Dvakrát se díval napravo, jako kdyby byl v nebezpečí. Navíc, když jsi mě představoval jako kapitána Stonea, v očích se mu zablýsklo."
"Máme pár minut na přípravu."
* * *
Modul se pomalu přibližoval ke křižníku, který přistál pět set metrů od Neptunu S. Vzduchová komora se otevřela a Ray hladce přistál. Když se vyrovnal tlak, vystoupili oba ven. V té chvíli se před nimi objevili dva nedbale oblečení muži. V rukách drželi laserové pistole.
"Ruce vzhůru! Otočte se a opřete se o stěnu té vaší kocábky."
Markovi a Rayovi nezbývalo než se podřídit. Drsné ruce je důkladně prošacovaly.
"Všechno je v pořádku, kapitáne," řekl jeden z mužů do vysílačky. "Nejsou ozbrojeni."
"Výborně! Přiveďte mi je do pilotní kabiny."
S pistolemi v zádech nastoupili oba pozemšťané do výtahu a o minutu později už vešli do pilotní kabiny. Parker byl přivázán ke křeslu magnetickými pouty. Na křesle hlavního pilota seděl pirát s modrou tváří. Když uviděl pozemšťany, na jeho tváři se objevil úsměv.
"Tady máme toho mladého záškodníka, který neměl důvěru v mé slovo."
Krátce se zasmál.
"S tou důvěrou jsi měl pravdu, ale některé pravdy není dobré říkat..., hlavně když nejsme nejsilnější."
Podíval se na Raye a dodal: "Á, to je kapitán Stone, kvůli kterému přišla Společnost o celé jmění! Pošlu jim zprávu, že kapitán Stone byl zajat, ale nejdřív mi musíš svěřit všechna svá tajemství. Kdoví, jestli bych je nemohl zpeněžit? Proto jsem si tě pozval sem, místo abych tě zničil svými raketami."
Jeho obličej ztvrdl.
"A taky se ti chci pomstít. Zničil jsi mou loď a já se rozhodl, že tě nechám zabít tím nejnepříjemnějším způsobem!"

Znovu se zasmál.
"Bez tebe bych se nikdy nezmocnil tohohle nádhernýho křižníku, se kterým můžu napadnout cokoli a kohokoli, aniž bych riskoval!"
"Teď," vyslal telepaticky Mark, který si všiml, že oba dva strážci se postavili vedle svého velitele.
Rayův dech se zrychloval.
"Teď přistoupíme k vážnějším věcem," řekl kapitán. "Kdo jste doopravdy a proč jsem vás měl zajmout?"
Ray, který předstíral, že je Mark, se ujal slova: "Jsem agent SDPP, momentálně na dovolené. Vracím se z cesty, kterou jsem zatím považoval za docela zábavnou."
"Tak dost!" Pirát zrudl. "Z kapitána Gala si nikdo nebude tropit žerty! Až s tebou skoncuju, budeš ještě rád, že mi můžeš vyprávět svoji historku." A třískl ohromnou pěstí do stojanu, který stál před ním. "Ba ne, mám lepší nápad," dodal jízlivě. "Pošlu vás na tuhle planetu ve skafandru s minimálním množstvím vzduchu. Myslím, že až se budete dusit, vrátí se vám paměť."
Dva strážce, kteří tu byli s ním, ta konverzace příliš nezajímala. Zavíraly se jim oči a hlava jim padala dozadu. Také Parker měl co dělat, aby neusnul. Gal se postavil, ale hned klesl zpátky do křesla.
"To je... to je past."
Chtěl spustit poplašný systém, ale nedosáhl prstem na tlačítko. Ray vyslal svým ukazováčkem laserový paprsek, který ho zasáhl přímo mezi oči.
Mark vyskočil a sedl si na místo velitele.
"Odzbroj ty dva chlápky a svaž je. Pak probuď Parkera," požádal Raye.
Sám rychle zapojil všechny obvody vnitřní ochrany.
Posádka křižníku byla rozdělena do dvou místností. Dva piráti se zmocnili strojovny a třetí obsadil místnost se zbraněmi.
Ray vyndal ze svého pouzdra, uloženého ve stehně, sérum, které píchl plukovníkovi. Ten za minutu otevřel oči a zasténal. Android mu pak vložil pod jazyk tabletu, která ho měla zbavit nežádoucích účinků uspávacího plynu, kterého se nadýchal.
Parker nejistým krokem vykročil k Markovi, který se zvedl.
"Vracím vám vaše křeslo, plukovníku. Kolik je na palubě pirátů?"
"Celkem šest!"
"V tom případě zbyli tihle tři," ukázal Mark na obrazovku. "Ray se o ně postará a teprve potom propustí vaši posádku."
Mark byl velmi překvapený, když Parker, známý svojí přísností a zdrženlivostí, šel ke skříni, odkud vytáhl láhev s vinětou "Osvěžující vitaminový nápoj". Vyndal dvě skleničky a jednu podal Markovi. Ten se netvářil příliš nadšeně.
"Můžete se napít," usmál se Parker. "To je starý bourbon. Schoval jsem si tu láhev pro nějakou lepší příležitost. Myslím si, že teď právě nastala."
Pak se otočil k pirátovu tělu.
"Je mi líto," řekl rychle Mark, "ale Ray ho musel zneškodnit, než stačil zapnout alarm. Nevěděl jsem, kolik je tu pirátů, a nechtěl jsem riskovat poškození křižníku."
Plukovník pokrčil rameny.
"Už dlouho jsem něco takového čekal. Je to jeden z nejhledanějších pirátů, byl odsouzen k smrti do drticí komory. Jak jste ho zneškodnili?"
"Uspávacím granátem."
"Ale piráti vás přece při příchodu prohledali."
"Ray si ho schoval do dutiny, která mu slouží jako ústa. Pak simuloval dýchání a tím dostával plyn do kabiny."
"To je dobrý nápad! Jak jste se ocitli v tomto systému?"
Mark rychle přemýšlel. Parker byl důstojník a jistě by podal zprávu svým nadřízeným.
"Už jsem byl unavený z předešlých misí a chtěl jsem si odpočinout, tak jsem si vzal měsíc speciální dovolené. Slečna Elsa Swensonová mi laskavě půjčila svou osobní jachtu a já odjel na několik dní na Venusii."
"Když vás nechali přistát, nemůžou být tak zlí," žertoval Parker. "Víte, že při své poslední výpravě jste

zavinil několik velkých škod? Potřeboval jsem pár dnů, abych dal všechno do pořádku."
"Nějaký čas jsem strávil na té planetě. Ale pak jsem se rozhodl, že se vypravím na Maralu."
Vysvětlení bylo pravděpodobné, neboť planeta se opravdu nachází v tomto systému.
"Když jsem se nořil do systému, uslyšel jsem S.O.S. kosmické lodi, která byla zasažena meteoritem. Chtěl jsem jí pomoct, a pak mě napadl ten pirát, který se mě snažil zadržet."
"A potom?"
"Nechtěl jsem se mu vzdát a vyprovokoval jsem boj. Ze začátku se nám moc nedařilo, ale nakonec jsme tu pirátskou loď zničili. Jenomže se nám porouchal generátor, a tak jsme museli přistát, abychom ho opravili. Ale můžete mi říct, co tu děláte vy?"
Parker nejprve vypil svoji skleničku, jako by si chtěl rozmyslet odpověď.
"Zachytil jsem stejné S.O.S. jako vy. Byl jsem dál, proto jsme přiletěli šest hodin po vás. Zpozorovali jsme trosky kosmické lodi a já předpokládal, že to byla ta loď, která vyslala tísňové volání. Mé detektory zaregistrovaly dva záchranné čluny. Myslel jsem si, že jsou v nich trosečníci, kteří se zachránili, a tak jsem neměl žádné obavy. Piráti vyskočili z člunu a zabili naši posádku v podpalubí. Dvěma se podařilo dostat do výtahu a objevili se tady. Přemohli druhého důstojníka i operátora u vysílače. Zbytek posádky zavřeli do dvou místností, hrozili jim, že je otráví plynem, když se nevzdají. Abych předešel případnému masakru, musel jsem kapitulovat."
Parker dolil štědře obě skleničky.
"Když mi Gal přikázal, abych kontaktoval kosmickou loď, která přistála na planetě, byl jsem mile překvapen, že jsem tu našel vás. Spoléhal jsem, že se neprozradíte. Musím uznat, že jste situaci pochopil velice rychle! Jak vám teď můžu pomoct?"
"Potřeboval bych nějaké střely. Moje rezerva se vyčerpala tou bitvou."
"To je ale proti předpisům," protestoval Parker.
"Kdybych potkal dalšího piráta, byl bych úplně bezbranný," namítl Mark. "Slečna Swensonová by byla jistě zklamaná, kdyby přišla o svou loď."
Když viděl váhajícího Parkera, dodal s úsměvem: "Když mi vyhovíte, zaručuji vám, že se ode mě nikdo nedoví, že křižník Vesmírné policie byl zajat... dvěma záchrannými čluny!"
Parkerův obličej se zachmuřil.
"Mám vaše slovo?" vydechl.
"Máte."
Objevil se Ray, kterého doprovázel mladý důstojník. Ten hlásil Parkerovi:
"Všichni muži jsou na svých místech, pane. Jaké jsou další rozkazy?"
"Naložte na modul osm střel a dovezte je na loď kapitána Stonea."
"Rayi, doprovoď je a podívej se, jak to vypadá s generátorem."
Jakmile odešli, zeptal se Parker rozpačitě:
"Na čí účet mám připsat cenu torpéd. Na SDPP?"
"Jen to ne! Pošlete fakturu na slečnu Swensonovou, já už to s ní nějak urovnám. V opačném případě mi nezbyde nic jiného, než se rozloučit s třiceti lety služby. Tolik asi přibližně stojí vaše rakety!"
"Budete pokračovat v cestě na Maralu? Není vůbec lehké získat povolení k přistání."
"Zapomínáte, že jsem zadobře s prezidentovou ženou. Zachránil jsem jí život na planetě Ryg. Nicméně to vypadá, že se spíš vrátím zpátky na Zemi!"
"Máte opravdu zvláštní dar navazovat potřebné kontakty. Šťastnou cestu a... děkuji vám."

17

"Georgesi, kde jste byl?" zvolal Trenton, když viděl, že jeho spolupracovník vešel do kanceláře.
"Nové zprávy vás asi nepotěší. Dostal jsem zprávu z kosmické lodi, kterou jsem vyslal na expedici. Zní: ‚Ryba zabrala. Máme ji!'"
"To je víc než nadějné!"
Towsen zavrtěl hlavou.
"O několik minut později naše služby zachytily: ‚Bitva je velmi tvrdá...' a pak už bylo naprosté ticho. Nepodařilo se nám navázat spojení."

Trenton poklepával prsty na stůl. "Váš chlápek se nechal zneškodnit. Ten Stone je větší šibal, než jsem si myslel!"
"Je to pravděpodobné, pane, nicméně máme jistotu, že neposlal žádnou zprávu ani SDPP, ani Vesmírné policii. Naši informátoři to pečlivě sledují. Navíc máme možnost ho zastavit, když teď známe jeho totožnost."
"Dejte se do toho! Tentokrát už chci vidět výsledky!"
* * *
"Kosmická loď Neptun S, máte povolení přistát."
Když byl generátor opraven, Mark s Rayem opustili nehostinnou planetu a okamžitě se ponořili do subprostoru. Jedině tam nemohla být loď zpozorována. Cesta probíhala bez dalších komplikací, ale byla dost zdlouhavá. Ray zkontroloval generátor, který nakonec let vydržel.
"Před další cestou se musí vyměnit," prohlásil.
"Já to vzkážu technikům. Ještě další účet na obzoru!"
"Doufejme, že tvůj šarm krásnou Elsu obměkčí," usmál se jízlivě Ray.
Po překročení subprostoru zaktivoval Mark všechny detektory, aby předešel případnému napadení. S úlevou sledoval, když teleskopické přístroje Neptunu S zaznamenaly kontakt se Zemí.
"Tentokrát jsme uspěli. Pojď, musíme o naši misi ještě informovat generála."
Vystoupili z lodi a svlékli nepohodlné kombinézy.
"Není příjemnější místo než naše stará dobrá Země!" povzdychl si Mark.
Přistoupil k nim muž s čepicí v ruce.
"Jsem řidič slečny Swensonové. Čeká vás ve svém transu."
Poblíž skutečně stálo luxusní vozidlo, které Mark velmi dobře znal.
"Alespoň ušetříme za taxík," poznamenal Ray.
Řidič zůstal bezradně stát, když viděl, jak se oba hrnou k vozidlu.
"Slečna Swensonová se zmínila jen o kapitánu Stoneovi," namítl nesměle.
"Určitě Raye ráda uvidí. Nezneklidňujte se, příteli," ujistil ho Mark.
Řidič se s tím spokojil a vydal se za nimi. Mark otevřel zadní dveře transu. Jeho "Hello, Elso" mu zaniklo v krku. Vedle mladé ženy seděl cizí chlap a mířil na něj laserovou pistolí. Mark automaticky uskočil dozadu, ale tam ucítil v zádech hlaveň zbraně, kterou měl řidič schovanou v čepici.
"Jen pojďte dál, kapitáne Stone," přikázal mu chlap. "Ale hlavně nedělejte žádné prudké pohyby, jinak bych byl nucen zabít slečnu Swensonovou."
Mark a Ray pomalu nastoupili do transu. Řidič se posadil před řídicí panel a trans se rozjel.
"Co znamená tohle směšné divadlo?" zeptal se Mark klidně.
"Můj šéf by si s vámi rád promluvil. Nepochybuju o tom, že si spolu budete rozumět."
Trans se rychle vzdaloval od letiště směrem na sever.
"Nejedeme náhodou do New Yorku?" zeptal se Mark.
"Šéf by se s vámi radši setkal na svém pozemku na venkově. Je tam větší klid, a hlavně větší... soukromí."
Mark si koutkem oka prohlížel svého Únosce.
"Napadli mě v podzemním parkovišti mého domu. Nemohla jsem nic dělat! Žádala jsem letiště, aby mi podali zprávu, až přistane Neptun S. Nejspíš měli stejný nápad," stěžovala si Elsa.
"Nic před vámi nechceme skrývat, slečno," řekl chlápek ironicky.
Aby uvolnil napjatou atmosféru, Mark poznamenal: "Už jsou skoro čtyři a já ještě od rána nic nejedl. Doufám, že nám únosci nabídnou svačinu. Umírám hlady a žízní!"
"Když nám to tenhle gentlman dovolí, můžeme si dát skleničku," navrhla Elsa. "Bar je přímo před tebou, Marku. Doporučuju ti svou starou skotskou."
"Její chuť je stále výjimečná, drahá Elso."
Chlápek byl trochu nesvůj z jejich uhlazené konverzace, a tak souhlasil. "Poslužte si, ale nezapomeňte, že při sebemenším pohybu nejdřív střílím, potom diskutuju." Mark se na něj tvrdě podíval. "Uklidněte se, nebudu se o nic pokoušet. Vy jste jen malé kolečko v tomhle soukolí a já vím, že nejnebezpečnější bývají ti, co jsou nejvíc nervózní."

Pomalu nalil obě sklenice a jednu podal Else.
"Na tvé zdraví! Radši bych se s tebou setkal za romantičtějších okolností, ale nejsme pány svých osudů!"

18

Trans zpomalil, když se přiblížil k rozsáhlému pozemku, který byl celý obklopený zdí, a zastavil před masivní mříží. Přistoupil k nim hlídač se zbraní v ruce. Když uviděl řidiče, stiskl páku a brána se otevřela. Vozidlo vjelo dovnitř a zahnulo na cestu, která se klikatila vzhůru stromovým parkem. Dojeli před honosnou bílou dvoupatrovou budovu, kde zůstali stát. Na střešní terase bylo nespočetně různých antén a monumentální vchod s mramorovými sloupy hlídali dva strážci. Také dohlédli na vystupování pasažérů. Pak je Towsen zavedl do veliké místnosti v přízemí, kde trůnil za svým pracovním stolem Trenton. Kousek za ním stál bojový robot.
"Pojďte dál," řekl ředitel vznešeným tónem. "Musím vás ale předem upozornit, že tenhle robot je speciálně naprogramovaný a řídí se pouze mými rozkazy. Taky dokáže okamžitě odhadnout, když je můj život ohrožený. Radím vám tedy, kapitáne Stone, abyste přikázal svému androidovi, aby se nehýbal."
Towsen sebou trhl, uvědomil si, jakou udělal chybu, když vzal androida s sebou na statek. Trenton ukázal na křeslo a pokynul Else.
"Prosím, posaďte se, slečno Swensonová."
Mladá žena si ho změřila ledovým pohledem.
"Co má znamenat tahle maškaráda, Richarde? Okamžitě nás pusťte, nebo si budu stěžovat. Nezapomeňte, že mám hodně přátel ve vaší správní radě a můžu se postarat o to, abyste přišel o svůj post ředitele."
"Drahá přítelkyně, jsem hluboce zarmoucen, že jsem vás musel zatáhnout do této záležitosti. Ale právě vy jste bohužel zavinila naše ztráty, protože jste zapůjčila kapitánu Stoneovi svou jachtu. Koneckonců myslím, že se nakonec dohodneme."
Podíval se na Marka a pokračoval: "Budu s vámi, Stone, hrát fér hru, protože nechci ztrácet čas. Nabízím vám práci u GSDT a dám vám jako prémii deset milionů dolarů."
Při výši částky sebou Towsen trhnul. Také Elsa zpozorněla.
"A když to nevezmu?" zeptal se klidně Mark.
"V každém případě já své informace dostanu, ale pro vás a pro slečnu Swensonovou to bude o mnoho nepříjemnější. Čekám na vaši odpověď."
Mark si nahlas povzdechl.
"Začínám věřit, že vaší Společnosti silně chybí fantazie a že vaše archivy jsou velmi špatně vedené. Jeden z vašich předchůdců mi před časem nabízel stejnou částku za to, abych pro něj pracoval."
"No a?"
"Záhadně zmizel a jeho společnice, překrásná žena, zemřela opravdu nepříjemným způsobem, byla roztrhána divokými ptáky na vzdálené planetě."
Trenton smetl argument jedním pohybem ruky.
"Minulost mě nezajímá! Přistupujete na to ano, nebo ne?"
Mark se usmál.
"Velmi inteligentní lidé se obvykle podřídí těm schopnějším. Víte stejně dobře jako já, že i když budu souhlasit, nemůžete splnit svůj slib. Nikdy byste neriskoval a nechal nás naživu!"
Trentonův obličej se zkroutil do podivné grimasy.
"Začínám už chápat, jak jste se vrátil na Zemi," zaskřípal zuby. "Už tak jsme ztratili spoustu času!"
Robot dostal krátký rozkaz a vzápětí vystřelil provázek, který se Else omotal kolem krku. Velmi jemně ho začal utahovat, potom přestal.
"Chci znát druh překážky, která brání přístupu na Terranii XXII."
Mark pokrčil rameny.
"Můžete nás třeba utýrat k smrti, ale žádnou odpověď z nás nedostanete. Tuhle mimozemskou technologii vůbec neznám."
"Můžete se spojit s tím blonďatým chlápkem, který zřejmě všechno organizuje?"
"Wesson vám podal přesnou zprávu. Ano, eventuálně bych mohl kontaktovat svého přítele Tora."

"Tak to okamžitě udělejte, protože s ním chci mluvit."
"To půjde těžko, ledaže byste byl telepat."
Na Trentonově tváři se objevil ironický úsměv. "Jsem dost schopný na to, abych mohl komunikovat se svým robotem."
"V tom případě ho požádejte, aby pustil slečnu Swensonovou, zatímco se budu pokoušet o spojení s Torem."
Trenton ho poslechl a pak se zájmem sledoval Marka, který položil na stůl růžový krystal.
"Může to trvat několik minut. Navíc Tor odpovídá, jenom když se mu chce."
"Přál bych si kvůli vám i kvůli slečně Swensonové, aby se tentokrát spojit chtěl."
Mark zavřel oči, aby si uvolnil mysl. V hlubokém tichu uběhlo několik minut. S ulehčením pocítil, jak mu Torovy myšlenky pronikají do neuronů.
Dobrý den, příteli. Odhaduji, že máš ještě další problémy. Pozemšťani jsou nevyzpytatelní. Škoda ze se ti všichni nepodobají! Souhlasím a promluvím si s tím Trentonem.
Mark se zvedl a řekl: "Dívejte se na zářící bod uprostřed krystalu a nemyslete na okolní prostředí."
Ředitel se řídil přesně podle jeho rad.
"Výborně, už mám kontakt," zaradoval se.
"Co byste si přál, pane?" zeptal se suše Tor.
"Znát druh ochrany, která je kolem Terranie XXII. Tato planeta byla Pozemskou unií propůjčena mé Společnosti. Když jste nám znemožnil přístup, je to, jako byste nás vydíral."
"Když vám svěřím své tajemství, osvobodíte mé přátele?"
"Slibuji."
Kdyby viděl Trentonův výraz, jistě by si to rozmyslel.
Avšak Tor bez emocí pokračoval: "Moje vysvětlení budou velmi technická, budete tomu rozumět?"
"Mám kádr dobrých inženýrů, o to se nestarejte."
Trentona se zmocnilo vzrušení. Bude mít tajemství, které mu vynese víc než vydolování celé Galaxie!
Nyní ho se zájmem sledovali Towsen, Elsa i Mark.
"Jsem připraven," řekl.
Tor začal chrlit vysvětlení. Trenton se zrakem upřeným na krystal se usmíval.
"Vynikající, geniální," brumlal si pro sebe.
V pravé ruce držel pero a na papír si načrtával poznámky. Uběhly dvě minuty. Trenton stále vypadal velmi soustředěně. Pohled měl upřený na krystal. Růžová barva kamene se odrážela v jeho očích. Jeho ruka se zastavila nad posledním matematickým vzorcem.
Zato Towsen byl neklidný, neměl totiž žádnou důvěru v metodu psychického přenosu.
Najednou Trenton vykřikl, zvedl se a pěstmi se praštil do očí. Pak ještě jednou, slaběji, potom znovu vykřikl a zůstal nehybné ležet s prázdným pohledem.
Ten robot se nehýbá, vyslal Ray k Markovi. Kdybys chtěl, můžu ho zničit.
Towsen, zcela ohromený nezvyklým divadlem, kupodivu zareagoval jako první. Vytáhl laserovou pistoli a namířil ji na Elsu.
"Co se stalo? Okamžitě mi odpovězte, nebo vystřelím!"
Mark ho rukou zadržel: "Uklidněte se, já se zeptám." Zadíval se na Torův krystal.
Myslím, příteli, že už jsi z toho venku, informoval ho Tor.
Jeho robot je rozbitý, díky. Můžu vědět, co se stalo?
Do Markovy mysli se vlila vlna radosti.
Nepustil jsem ho vůbec ke slovu, vysvětloval mu Tor, začal jsem mu prozrazovat kalienské tajemství. Můžu snad za to, že mozky pozemšťanů jsou stále ještě - promiň, Marku - dost primitivní? Neunesl takový proud informací. Obávám se, že jeho poškození je trvalé. Sbohem, Marku. Ozvi se mi později, až bude všechno v pořádku.
Ještě jednou za všechno děkuji, odpověděl pozemšťan.
Pak se obrátil k Towsenovi a podotkl: "Váš šéf je velmi nemocný, měl byste se mu věnovat."
Towsen byl stále nervóznější. Mířil teď na Marka: "Vyléčíte ho vy, když ne..."
"No tak, uvažujte rozumně, už přece nejste v přesile. Ta vaše hromada železa, je k nepotřebě a jen

zbytečně rozčílíte Raye."
"Já jsem ozbrojený a vy ne. Do vašeho androida mi nic není, protože tihle roboti nemůžou ohrozit lidský ži... Ach!"
Bolestivý sten přerušil jeho slova. Ray zaktivoval svůj laser a zasáhl Towsena do ruky. Když Towsen zjistil, že jeho laserová pistole leží na zemi spolu s třemi jeho prsty, zděsil se.
"Vy... nemáte právo..."
"To vysvětlete těm odpovědnějším," zasmál se Mark.
Ray ukončil jejich rozhovor dobře mířenou ranou do Towsenovy hlavy.
"Myslím, že už jsme až příliš zneužívali jejich pohostinnosti," poznamenal Mark a nabídl Else rámě. "Co bys řekla tomu, kdybychom zmizeli?"
"Jsem pro," usmála se. "A čím dřív, tím líp! Nebojíš se těch, co jsou venku?"
"O ty se postará Ray."
Vyšli ven hned za androidem. Dva strážci stáli dosud na svých místech, a když uviděli Raye, překvapeně sebou trhli.
"Šéf vás propustil?" zeptali se nedůvěřivě.
"Ano, asi vám to přijde říct," odpověděl klidně Ray. Rozhodil ruce v přirozeném gestu, ale v poslední sekundě sevřel prsty v pěst a udeřil je do brady.
Oba strážci padli tiše k zemi.
Trans stál před vilou tam, kde ho opustili. Mark nechal nastoupit Elsu první a Ray si sedl za řídicí panel.
"Řidiči, jedeme domů," zasmál se Mark.
Elsa, ještě trochu vystrašená, se k němu přitiskla. "Mříž v bráně bude určitě zavřená," řekla s obavami.
Ray, aniž by zpomalil, vysunul postranním okénkem levou ruku. Vyšlehl fialový blesk a mříž i s postranními pilíři zmizela, jako kdyby je někdo vygumoval obrovskou gumou.
"Netušila jsem, že náš přítel má takové schopnosti," usmála se Elsa.

19

Bylo skoro šest hodin, když trans dorazil do podzemní garáže slečny Swensonové. Výtah je vyvezl do přízemí. Hlídač v klidu sledoval film v televizi a jedl přitom veliký sendvič.
"Dobrý večer, slečno Swensonová. Trochu jsme zneklidněli, když jsme našli vašeho řidiče v podzemí, jak spí."
"Myslím, že vám to ale neubralo chuť k jídlu," odvětila mu krátce. "Zavolejte bezpečnostní službu. Chci, aby neustále někdo hlídal na střeše a v garáži. Nenecháte projít nikoho, aniž byste mě o tom informoval, kromě kapitána Stonea. Neplatím si zbytečně celou hordu strážců, abych byla na ráně hned prvnímu únosci, který se tu objeví."
Po jejích rozhořčených slovech ztratil nešťastný hlídač chuť k jídlu definitivně.
"Hned, slečno Swensonová," řekl a zvedl sluchátko telefonu.
Jakmile vešli do bytu, Elsa požádala: "Nalej nám skleničku, Rayi. Bar je tam v rohu. Myslím, že potřebujeme něco na kuráž. Stará skotská je v druhé poličce."
Za pár vteřin už drželi v ruce skleničky, ve kterých cinkal led. Elsa se s úlevou vrhla do měkkého křesla.
"Na tvé zdraví, Elso," usmál se Mark. "A díky, byla jsi úžasná."
Vypila whisky a pak řekla Markovi s trochou jízlivosti v hlase: "Myslím, že si zasloužím vysvětlení. Nehraju příliš ráda roli přivázané kozy, která má být sežrána tygrem."
"Máš právo znát pravdu, protože ses nedobrovolně stala aktérkou v této hře. Vím, že se můžu spolehnout na tvou diskrétnost."
Vyložil jí, co se odehrálo během expedice, a vyprávěl o potížích na Terranii XXII.
"A to byl ten důvod, proč se mnou chtěl Trenton tak nutně mluvit," řekl nakonec Mark. "Tor byl chytřejší než on. Teď potřebuju mluvit s generálem Khovem. S trochou štěstí by měl být ještě ve své kanceláři. Můžu použít tvůj videofon?"
Elsa ukázala na přístroj, který stál na elegantním stolku vedle velkého počítače. Mark vytočil přímou linku. Na obrazovce se objevila přísná tvář Khovovy sekretářky.
"Dobrý den, Peggy. Je tam generál?"

Oči staré ženy se rozzářily, když poznala volajícího.
"Okamžitě vás přepojím, kapitáne Stone."
Khov se na Marka usmíval, ale vyčkával, až Mark sám začne mluvit.
"Zdravím vás, generále," řekl Mark. "Vracím se z dovolené a mám ten šperk, o který mě žádala vaše žena. Kdy myslíte, že bych ho mohl přinést, abych nepřekážel?"
"Přijďte dnes večer na večeři. Mám v úmyslu pozvat ještě několik přátel," navrhl generál.
Spojení se přerušilo a Elsa se rozesmála.
"Vidím, že diskrétnost stále trvá."
"GSDT má uši všude. Aby mě identifikovala, musela by získat velké množství informátorů na všech úrovních."
"Myslím, že Společnost má teď jiné problémy," poznamenala Elsa.
Když Mark vstával, ukázala na elegantní bronzovou sošku. "Vezmi si tuhle ozdobu a dej ji paní generálové. Je to primitivní dílko z Terranie XI."
Mark ji nechtěl přijmout, ale Elsa ho přesvědčovala:
"Stejně chci změnit výzdobu téhle místnosti a starožitnosti jsou už okoukané. Půjč si můj trans, ušetříš čas." S šibalským pohledem dodala: "Vrátíš se večer?"
"Neodvažoval jsem se to navrhnout. Po všech těch zážitcích jsem si myslel, že si chceš odpočinout."
"Právě! Byla bych o mnoho klidnější, kdybys byl vedle mě. Budu tě čekat."
* * *
O tři čtvrtě hodiny později zastavil Elsin trans před generálovým bytem.
"Pozor!" upozornil Marka Ray.
Ze stínu budovy vyšly dvě postavy ozbrojené laserovými pistolemi.
"Vylezte z tý starý rachotiny," přikázala jedna z nich. "Trochu se projdem."
"Zase," povzdechl si Mark. "Přijíždíte pozdě, chlapci. Už jsem se setkal s vaším šéfem v jeho krásné vile sto kilometrů na sever odtud."
Když viděl, že váhají, dodal: "Jestli mi nevěříte, spojte se s Towsenem. Ten vám to potvrdí."
Argument zabral. Jeden z mužů uklidil zbraň a vytáhl vysílačku.
"Kobra tři volá základnu. Kobra tři volá základnu."
Mark přemýšlel o tom, jak hustou síť kolem něj Towsen upletl.
"Zvláštní," řekl chlápek, "velitel neodpovídá."
Dál už nemohl pokračovat. Ray zkroutil ruku jeho kolegovi, který držel zbraň. První muž pustil vysílačku a sahal po laserové pistoli. Nestihl to však, Mark ho praštil do brady. Ray je pak oba popadl pod krkem, zvedl je a hodil proti zdi, která stála asi deset metrů před ním.
"Když to takhle půjde dál," stěžoval si Mark, "abych se pomalu bál vyjít sám večer z domu. Doufám, že se brzy uklidní."
Když se upravil, aby vypadal trochu k světu, zazvonil na generálův zvonek.
Deset dní uplynulo od jeho poslední návštěvy. Těch deset dní bylo velmi krušných.
Otevřela mu světlovlasá Tanja. Mark byl opět oslněný její krásou. Měla elegantní zlatavé šaty s velkým výstřihem a vypadala o deset let mladší. Khov byl naopak velmi unavený a měl ztrhanou tvář.
"Dobrý večer, madam," řekl Mark. "S generálovým svolením bych vám rád věnoval tuto sošku."
Vytáhl předmět, který mu dala Elsa.
"Ta je nádherná. Vy jste blázen, kapitáne. Za to vás musím políbit."
Za mlčenlivé asistence generála Khova ho políbila na obě tváře a pak ho vzala za ruku.
"Nikdy vám nezapomenu, co jste pro mě udělal, když jste posledně tak zapáleně vyprávěl svůj příběh."
Zářivě se usmála a dodala:
"Můj manžel je nemožný! Ani ne před půl hodinou mi oznámil, že budeme mít dva hosty k večeři. Dělala jsem všechno možné, abych vás náležitě pohostila, a on mi teď řekl, že povečeříte jenom sendviče, protože máte hodně práce."
Khov, který hořel nedočkavostí, přešel obvyklé zdvořilosti.
"To je v pořádku, drahá, příští týden uspořádáme večírek. Pojďte dál, Stone, v salonu nás čeká Neuman."

Jakmile vešli do místnosti, ukázal Khov na počítač, který stál v rohu místnosti.
"Abychom neztráceli čas, řekněte Rayovi, aby zatím nahrál svou zprávu. Napijte se a hned spusťte."
Mark jim podal detailní rozbor všech událostí, které se přihodily od okamžiku, kdy podepsal, že si bere neplacenou dovolenou.
Admirál s Khovem mu tiše naslouchali, ale občas něco prohodili nahlas.
"A to je všechno, generále," uzavřel Mark svoje vyprávění. "Doufám, že jsem na nic nezapomněl. Všechny detaily najdete v Rayově zprávě. Teď bych rád, pokud dovolíte, ochutnal sendvič vaší paní a zapil to další skleničkou skotské."
"Panebože! Toho úkolu jste se ale zhostil skvěle," pochválil ho generál. "To je ale historie! Určitě z toho bude pořádný skandál!"
"To není tak jisté," poznamenal Neuman. "Jakmile Ray nahraje zprávu, budu o tom informovat prezidenta. Likvidace ředitele jeho volební kampaně bude pro něj velká rána."
Khov si nalil další skleničku.
"Jednali jsme bez jeho vědomí a mohl by to těžce nést," zabručel neklidně.
Admirál se pochybovačně ušklíbl.
"Na to je prezident příliš inteligentní. Podle mého názoru udělá z Marka hrdinu. Mladý muž, který se odvážil sám napadnout velkou Společnost, jaký krásný příklad pro davy dalších. To by mohl být trik, kterým by získal pět až deset procent hlasů navíc. Určitě bude chtít po Stoneovi, aby se ukázal po jeho boku v jednom nebo více televizních vystoupeních."
"Ale... já...," snažil se protestovat Mark.
Generál ho přerušil. "Budete muset souhlasit, protože chceme, aby byl prezident znovu zvolen. Nezapomeňte, že jeho protikandidát má v prohlášení zrušení zákona o nevměšování."
"Samozřejmě," zabručel Mark, "to musíme respektovat. Ale radši počkáme, co tomu řekne prezident."
Z kapsy vytáhl dva balíčky a položil je na stůl.
"Tady jsou vaše peníze, admirále, a vaše, generále."
Khov ho chytil za ruku. "To nemůžeme přijmout. Měl jste velké výdaje, chlapče."
"Myslíte?" opáčil ironicky Mark. "Skoro žádné! Zapůjčení kosmické lodi, výměna generátoru, osm střel a jedna falešná loď a to nepočítám několik dalších detailů. Každopádně budeme hodně daleko od potřebné sumy."
Khov se rozesmál:
"To je pravda, na to jsem zapomněl. Křižník zajatý dvěma záchrannými čluny. No to je opravdu k popukání!"
"Musím se vám omluvit, generále, ale dal jsem své slovo plukovníku Parkerovi, že si tu historku nechám pro sebe."
"Dobře, Stone. Já to nikomu neřeknu."
Neuman poděkoval Markovi kývnutím hlavou.
"Včera jsem dostal zprávu od Parkera, a tak jsem věděl, že jste naživu. Souhlasil jsem s tím, že vybavil vaši kosmickou loď zbraněmi. Bohužel jsem nemohl zamezit tomu, aby administrativní pracovníci neposlali fakturu slečně Swensonové."
Admirál se s povzdechem zvedl. "Nyní musím informovat prezidenta."
Po chvíli ticha dodal polohlasně: "Sám sebe se ptám, když všechno sečtu, jestli vaše iniciativa nakonec neuškodila Pozemské unii. Váš přítel Tor obalil Terranii XXII neproniknutelnou bariérou. Primitivní obyvatelstvo je sice zachráněno, ale za několik let nám narium bude chybět, což by mohlo mít nepříjemné důsledky pro telekomunikace."
Mark na vteřinu zaváhal, než odpověděl: "Tor myslel i na tento detail. Chce chránit primitivní civilizaci, ale nechce nikoho poškodit. Vždyť i jeho předkové používali narium, než vyvinuli lepší technologie. Shromáždili k tomu účelu seznam možných těžebních oblastí. Tor mi dal souřadnice jedné planety v naší sféře vlivu. Je neobydlená, protože se tam teplota pohybuje mezi minus osmdesáti a minus dvaceti stupni a její atmosféra je dost chudá na kyslík. S nepříliš vysokými náklady by tu bylo možné zahájit těžbu."
Neuman se na něj zkoumavě zadíval: "Tak to je skvělá zpráva, která prezidenta určitě uspokojí. Komu sdělíte souřadnice té planety?"

Mark poněkud znejistěl.
"Myslel jsem, že slečně Swensonové. Bylo by to takové elegantní splacení mého dluhu. Navíc je podle mého názoru jedinou osobou ochotnou nést finanční riziko, které organizování takové výpravy představuje, jen na základě mého slova. A konečně její autorita je natolik velká, že se jí nikdo neodváží zeptat, odkud má své informace."
"Vaše důvody se mi zdají přijatelné," souhlasil admirál. "Pokud se na Zem bude opět dodávat narium, není důležité, kdo ho bude těžit. Khove, zavolám vám, jakmile se sejdu s prezidentem."
Odcházel a na prahu se ještě jednou otočil: "Zapomněl jsem na to nejdůležitější, Stone. Pogratulovat vám a poděkovat. Vím, že to nepřijmete, ale znovu vám to nabízím. Pokud odejdete z SDPP, mám pro vás stále jedno volné místo. Personální postup je u nás rychlejší a moji agenti berou vysoké prémie. Jsme míň chamtiví než vaše Služba."
Khov zčervenal a admirál za sebou rychle zavřel dveře.
"A vás jsem chtěl, generále, požádat o svolení k odchodu."
"Počkejte chvíli, chlapče. Vezměte si nejdřív sendvič," odpověděl mu rychle Khov.
Pak Marka důkladně vyzpovídal. Přerušila ho až jeho žena, která nakoukla do místnosti.
"Ach, promiňte," omluvila se. "Slyšela jsem bouchnout dveře, a tak jsem si myslela, že už jste odešel."
Mark využil situace, aby se zvedl.
"Právě jsem se chystal, že si vezmu dovolenou."
"Co teď budete dělat?" zeptal se Khov.
"Zbylo mi ještě devatenáct dní z mé zvláštní dovolené. Rád bych si je užil. Zítra ráno nechám u Peggy svou adresu v případě, že byste mě potřeboval."
"Děkuji! Víte...," dodal tlumeným hlasem Khov, "to, co řekl Neuman je přehnané. Služba nemá takové prostředky jako Vesmírná policie. Ale pokusím se, aby vám byl příští měsíc zvýšen plat."
"Děkuji, generále. Teď už vás opustím, protože vypadáte dost unaveně."
"To kvůli vám," zabručel Khov. "Po té historce, kterou jste ženě minule vyprávěl, se mi omluvila. Od té doby se o mě každý večer pečlivě stará. Když dodělám nějaký těžký úkol a chci si trochu odpočinout, už je u mě. Chová se skoro jako ta Beka, která mi dala tak zabrat na planetě Wilk. Občas mě napadne, jestli bych jí neměl říct pravdu."
"Nechte to být, generále," poradil mu Mark, který měl co dělat, aby se nerozesmál nahlas. "V lásce je lepší sopka než plovoucí ledová hora. Věřte mým zkušenostem."
"Zapomněl jsem, že vy jste specialista," zasmál se Khov. "Ale nějaký užitek z toho přece jen mám: má žena už mi nezakazuje skotskou!"

20
Elsa seděla naproti Markovi a v ruce držela skleničku.
Je na ni krásný pohled, pomyslel si Mark.
Měla na sobě bílou tuniku, jejíž hluboký výstřih byl ozdobený brož. Mark poznal, že to je jeho smaragd.
Elsa ho nechala vsadit do jednoduché obruby, která ještě zdůrazňovala velikost kamene.
Teď si ale šperk sundala a podala Markovi.
"Vracím ti ho, protože jsi mi vrátil mou kosmickou loď."
Mark si smaragd chvíli prohlížel a potom ho podal zpátky Else.
"Byl bych radši, kdyby sis ho nechala. Smaragd jde líp k tvým očím než k mým."
Viděl, že si ho nechce vzít.
"Prosím tě! Co já bych s tím kamenem dělal? Navíc se mi moc líbí, jak na tobě září."
Elsa si opět připnula brož a rozesmála se.
"Ty jsi, Marku, jeden z posledních básníků. Máš jen ten svůj žold, a přitom mi dáváš dárek, který ze mě udělá nejbohatší ženu v Pozemské unii. To je úplné šílenství!"
"Právě proto si ho zasloužíš a já ti ho dávám."
Elsa se rozesmála. "Od té doby, co se známe, se stále učím tě poznávat. Odhadla jsem, že mi ten kámen věnuješ. Teď poslouchej, co jsem si ještě představovala. Ukázala jsem smaragd svému klenotníkovi. Ten si myslel, že mu ho chci prodat, přirozeně se hádal a vymlouval, že je potřeba kámen ořezat, aby vypadal

moderněji. Já nakonec souhlasila. Z té částky jsem zaplatila náklady na Neptuna, účet za nové střely, za náhradu lodi a různé další věci, mimo jiné i tvou spotřebu skotské."
Pokrčila nos a pokračovala.
"Promiň, Marku, ale nezapomeň, že jsem podnikavá žena! A když jsem tohle všechno zaplatila, zbylo několik desítek milionů dolsů. Otevřela jsem ti tedy u svého bankéře účet na tvé jméno. Tady máš kreditní kartu."
Ohromený Mark se podíval na barevnou destičku z umělé hmoty.
"Tak velkou částku nemůžu přijmout, Elso."
Mladá žena jen pokrčila rameny.
"Už je to tak. Peníze jsou na tvém kontě a jenom ty s nimi můžeš disponovat. Když je nechceš, tak je dej té své Službě nebo nadaci pro opuštěné psy, mně je to jedno."
Mark držel kartu v ruce a trochu se usmíval.
"Ty vždycky vyhraješ," řekl. "Proto jsem si řekl, že nikdy nepřijmu peníze."
Elsa se znovu rozesmála.
"Můj drahý, už bylo načase, aby se někdo postaral o tvé záležitosti. Víš, co je na celé věci nejlepší? Že mě celá ta transakce nestála ani dols!"
Když se na ni Mark udiveně podíval, objasnila mu to: "Dnes večer po tvém odchodu jsem trochu přemýšlela. Bylo mi jasné, že likvidace Trentona a ztráta ložiska naria bude mít za následek pokles akcií GSDT a zákonitě i růst akcií menších konkurenčních společností."
S významným pohledem dodala: "A já tu zprávu věděla první. Přikázala jsem tedy svému bankéři, aby okamžitě prodal všechny akcie GSDT, které jsem měla, a koupil místo toho cenné papíry konkurenční společnosti, jejíž akcionářkou jsem."
Mark zvedl hlavu.
"Ty kontroluješ tu společnost?"
Elsa se postavila a naťukala něco do počítače.
"V současné chvíli mám jen čtyřicet osm procent, ale můžu se domluvit s jiným akcionářem, který má tři procenta, a tím získám nadpoloviční většinu. Proč?"
Mark jí vysvětlil, co od ní očekává: aby obnovila těžbu naria v Pozemské unii. Pozorně ho poslouchala a Mark cítil, jak se za jejíma zelenýma očima uvedl do pohybu chladně vypočítavý mechanismus.
"Investice budou důležité, ale rychle uvíznou na mrtvém bodě. Zítra svolám správní radu společnosti."
"Nejdřív si musíš zajistit spolupráci toho pána s třemi procenty."
Elsa přistoupila k Markovi a v očích jí planuly ohníčky.
"Myslím, že to nebude tak těžké! Jsi to ty!"
"Cože?" vydechl Mark.
"Žádala jsem bankéře, aby spravoval tvůj majetek stejným způsobem jako můj. A tak ti taky koupil akcie."
"Tím chceš říct, že už předtím jsem byl akcionářem GSDT?" vykřikl vzrušeně Mark.
"Jenom s docela malým podílem, a teď už nemáš žádný. Až do dnešního rána to byla výborná investice. Ujišťuji tě, že bankéř prodal tvoje akcie zároveň s mými a nakoupil ti akcie stejné společnosti, jako mám já."
"Tyhle finanční operace jsou pro mě příliš složité," povzdychl si Mark. "Teď už všechno nechám jen na tobě."
"Uvidíme zítra," řekla a přitiskla se k němu. "Ještě mě trochu dělí ten dnešní únos. Potřebuji ochranu. Obejmi mě hodně pevně."
Markovi to nemusela dvakrát opakovat. Hned se ho zmocnilo příjemné vzrušení.